

Dump Obama nu – Verden er parat til at gå med i det Nye Paradigme

7. juni 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Lederskabet af verden er, med rette, blevet overtaget af det voksende samarbejde mellem Rusland, Kina og Indien, og med andre eurasiske nationer, der entusiastisk går med i de nye udviklingsplaner, der er legemliggjort i programmet med 'Ét bælte, én vej'. London, Wall Street og Obama er alle desperate over dette ægte, igangværende paradigmeskifte.

I sin kommentar til dette skifte advarede Lyndon LaRouche om, at Obama er ved at blive afsløret som intet andet end en svindler og et falsum. Faren er, at et sådant falsum kan detonere på en farlig måde. Udfordringen består i fuldt ud at konsolidere skiftet over til udviklingsparadigmet, der ledes af Rusland/Kina/Indien, uden at fremkalde, at Obama og kompagni flipper voldeligt ud. Det betyder, understregede LaRouche, at »Obama og kompagni må forkrøbles«, så de ikke er i stand til at leve deres desperation ud i handling.

Dette står mere og mere klart: Verden har ikke brug for Obamas, eller briternes, eller Wall Streets klovneshow. Det, der behøves, er en virkningsfuld, økonomisk organisering, der erstatter disse desperate svindlere og dræbere. Vi befinder os ved et punkt, hvor hele det britiske system er i færd med at gå ned, netop nu. Det er oprindelsen til krigsfaren, og intet andet. »Dump disse elendige karle«, erklærede LaRouche. »Giv disse ledende, eurasiske nationer, sammen med de sydlige nationer, lederskabet, og støt dem i deres udviklingsplaner.«

Frem for alt andet, som Lyndon LaRouche gentagne gange har

understreget i løbet af den seneste uge, så byg Kra-kanalen! Det ville markere en revolutionerende forandring for verden, der i enorm grad ville forøge handel og udvikling over hele Eurasien og ind i Afrika og videre endnu. Kra-kanalen ville skabe et fuldstændigt nyt billede af verden som helhed.

Flere og flere nationer er parate til at deltage i denne fremtid. Japan er nu i færd med at genoplive koordineringen med de andre hovednationer – Rusland, Indien, Kina – for eurasiske udvikling, at genoplive programmer, der tidligere blev legemliggjort i Mitsubishi Global Infrastructure Fund (GIF), der arbejdede for Kra-kanalen tilbage i 1980'erne. Kina er hen over de næste seks år parat til at investere \$3,5 billion i store infrastrukturprojekter, der rækker langt ud over det umiddelbare asiatiske Stillehavsområde, iflg. en nylig undersøgelse fra Asia Society. Japan har annonceret sin egen, \$110 milliard store investeringsplan for det asiatiske Stillehavsområde.

Den russiske præsident Putin kommer til Kina senere i denne måned for at indgå de sluttelige aftaler om 52 rapporterede fællesprojekter; og russisk-kinesiske forhandlinger skrider nu frem om den planlagte bygning af en 7000 km lang højhastighedsjernbaneforbindelse mellem Moskva og Beijing. Indien er i færd med at udvide sine planer for handelskorridorer, der strækker sig fra Iran gennem Afghanistan, og med nyligt annoncerede planer om også at bygge en dybvandshavn i Bangladesh, tillige med Chabahar-havnen i Iran ved Oman-golfen. Indien og Kina støtter alle disse investeringer, der vil udvide hele det asiatiske Stillehavsområdes produktive evner, hvor Kina og Indien alene udgør en tredjedel af verdens befolkning.

Den tyske kansler Angela Merkel skal besøge Kina i næste uge. Den netop færdiggjorte Gotthard Tunnel gennem de Schweiziske Alper, verdens længste jernbanetunnel, åbnede officielt den 1. juni, og projektet, som det tog 17 år at færdiggøre, har udløst entusiasme over hele Europa. Denne entusiasme for store

projekter må videreføres til, at ledende, europæiske nationer går med i fremtiden med 'Ét bælte, én vej'-programmet, på en langt mere seriøs måde. Det betyder at bryde med de britiske royale og med Obama.

Projekterne, der fremmes af Kina og Indien, vil samlet set accelerere udviklingen og legemliggøre ideen om det »win-win«-samarbejde, der er et varemærke for skiftet væk fra geopolitikkens imperiekrige og til ægte, menneskelig udvikling. Vi har ikke brug for krig. Faktisk ville endnu en storkrig betyde udslettelse. Det ved og forstår Putin, lige såvel som også Kina.

Titelfoto: Premierminister Narendra Modi med den kinesiske præsident Xi Jinping og førstedame Peng Liyuan, der fejrer deres nationers voksende samarbejde og løsning af tidligere konflikter. [flickr/narendramodiofficial]

I denne tid med særdeles alvorlig fare, opfylder kun en dialog mellem civilisationer de nødvendige krav

6. juni 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Den amerikanske forsvarsminister Ashton Carters præstation ved den netop afsluttede Shangri-La Dialog om sikkerhed i det asiatiske Stillehavsområde gør det klart, at, med mindre præsident Obama

fjernes fra embedet længe før januar 2017, står verden over for en umiddelbart forestående, global krig. Ikke alene promoverede Carter aktivt behovet for at skabe en NATO-lignende struktur i Asien, for at konfrontere Kina. Han har også gjort fremstød for lignende, endda mere umiddelbare trusler mod Rusland. Om nogle få uger, når Obama mødes med andre NATO-stats- og regeringschefer i Warszawa, vil NATO-bataljoner blive deployeret til De baltiske Stater og Polen. I Rumænien er der allerede installeret landbaserede Aegis BMD-systemer, og nogle mentalt sunde røster i Vesten har sat lighedstegn mellem alt dette og nazisternes opstillinger langs de sovjetiske grænser, før de lancerede Operation Barbarossa i 1940 under Anden Verdenskrig.

Parallellerne mellem nazismens og fascismens æra og nutiden går længere end til denne »snubletråds«-deployering, som NATO har planlagt. Stemningen af kulturel pessimisme og xenofobi, der har fejet hen over hele Europa, i lyset af det økonomiske kollaps, Trojkaens program med ondsindet nedskæringspolitik, flygtningekrisen og truslen om gentagne, blinde terrorangreb, udgør i sig selv en alvorlig fare. Og stemningen i USA er ikke bedre.

Under en dialog med kolleger søndag understregede både Lyndon LaRouche og Helga Zepp-LaRouche kraftigt behovet for at genoplive princippet om individuelt menneskeligt geni, og for at lancere en ægte dialog mellem civilisationer, hvor de store bidrag fra alle kulturer og civilisationer fremføres som lysende eksempler på, hvad menneskeheden kan præstere, når samfundet organiseres omkring princippet om menneskets kreative evne til at gøre opdagelser af nye, fysiske principper, man tidligere ikke havde nogen forestilling om. Billedet af den store rumforsker, dr. Krafft Ehrlicke, er til særlig inspiration i takt med, at USA står over for udfordringen med at genoplive rumprogrammet, der er blevet skambeskåret og stort set ødelagt af præsident Obamas antividenskabs-ideologi og -politik. Krafft Ehrlicke, en af

genierne bag det forgangne NASA-program, opstillede menneskehedens »udenjordiske forpligtelse«, eller imperativ, som fortsat er menneskehedens primære, uopfyldte mission i det 21. århundrede.

Dette tema om menneskeligt geni blev uddybet af **Lyndon LaRouche i en hel time under 'Manhattan-Projekt Dialogen' den 5. juni (videoptagelse)**, som værende den eneste løsning for menneskeheden.

»Indse blot, at der findes mennesker, der har geni-egenskaber, og ikke tværer dem ud!«, sagde LaRouche. »De erkender geniet i sig selv, og de indser, at dette talent, der er kommet til dem, er noget, der er af en meget seriøs natur, til gavn for menneskeheden. Det er, når menneskeheden ser sig selv som et opdagende væsen, hvis arbejde er uundværligt for menneskehedens fremtid – det er dér, skønheden kommer.«

Som respons på Ashtons Carters konfrontation med Kina, krævede admiral Sun Jianguo, vicechef for Kinas Centrale Militærkommissions Afdeling for Generalstaben, en fundamentalt ny sikkerhedsarkitektur for det asiatiske Stillehavsområde, baseret på samarbejde, gensidig forståelse og dialog. Alt imens det står klart, at flertallet af nationerne i det asiatiske Stillehavsområde afviser Obamas og Carters krigsprovokationer, som det reflekteres i det faktum, at admiral Sun havde 17 bilaterale forhandlinger på sidelinjen af Shangri-La, så kan faren for et faktisk krigsudbrud, det være sig enten direkte imod Kina eller imod Rusland, ikke undervurderes. Det tyske forsvarsministerium er, iflg. *Die Welt*, i færd med at udarbejde en ny regeringsrapport, der vil definere Rusland som truslen – og ikke længere en partner.

Det er ikke overraskende, at de russiske medier rapporterer om en **appel, der nu cirkulerer i både Europa og USA, om, at mentalt fornuftige nationer nu fuldstændigt må trække sig ud af NATO.**

Sputnik bemærkede, at den fremtrædende franske, »venstre-gaullistiske« præsidentkandidat, Jacques Cheminade, allerede har underskrevet appellen.

Som Helga Zepp-LaRouche understregede i går, »For at undgå Tredje Verdenskrig er det nødvendigt, at folk indser, at menneskeheden er én, og at alle kulturer har frembragt juveler«, der demonstrerer det potentiale for genialitet, der holder nøglen til menneskehedens fremtid i sin hånd. Lyndon LaRouche var endnu mere ligefrem: Med mindre, man organiserer samfundet omkring en forståelse af menneskelig kreativitet som den afgørende faktor, ved at fremlægge det for befolkningen, »er man ikke andet end en galning«.

Titelbillede: Grafisk fremstilling af Verdenslandbroen iflg. Lyndon LaRouches og Helga Zepp-LaRouches vision.

RADIO SCHILLER den 6. juni 2016: Krigstrusslen kommer fra NATO, ikke fra Rusland

Med formand Tom Gillesberg

Gammel vin på nye flasker? Del II, af Helga Zepp-LaRouche

Selve ideen om, at AfD skulle være opstået som en reaktion på euroens krise, flygtningekrisen eller "politisk islam", er fuldstændig fejlagtig. Den Konservative Revolution, den tradition, som det Nye Højre udtrykkeligt går ind for, og hvis tekster Götz Kubitscheks publikation Antaia udgiver, har eksisteret i en ubrudt fortsættelse, lige siden dens fremkomst som en reaktion imod "Ideerne fra 1789" – således i 225 år gennem manifestationer, der i heldigste fald kun tilsyneladende ændrede sig.

GDE Error: Requested URL is invalid

[Læs del I her](#)

27. maj 2016 – Horst Seehofers påstand om, at Angela Merkels fejlagtige immigrationspolitik forklarer den hastige vækst af *Alternative für Deutschland* (partiet Alternativ for Tyskland), er totalt simplificeret, og derfor forkert. Selvfølgelig var stigningen af antallet af flygtninge præcis det, som visse politikere ventede på, såsom "leder" af AfD, Björn Höcke, der opildnede befolkningens sociale ængstelse ved hjælp af demagogiske argumenter. Flygtninge har selvsagt ikke tidligere indbetalt bidrag til sundhedsforsikringsfonde eller den sociale sikkerhedspulje, sådan, som et af AfD's favoritmantraer lyder, for hvordan skulle de have kunnet det? Skulle de måske for nogen år siden have henvendt sig til den amerikanske eller britiske ambassade i deres land for at oprette en kredit som kompensation for den fremtidige ødelæggelse af deres hjem i geopolitisk motiverede krige?

Dette eksempel tydeliggør, at man kan tage en udtalelse, der, snævert anskuet, ikke i sig selv er falsk – nemlig den, at

"flygtningene aldrig har indbetalt noget til det sociale sikkerhedssystem" – og videreformidle en falsk information herigennem, falsk, fordi den reducerer en kompleks situation, såsom hvorfor, flygtningene i det hele taget blev flygtninge, ned til et meget snævert aspekt af situationen. Den første impuls bag fr. Merkels flygtningepolitik – da hun sagde, "Vi kan klare det!" – var korrekt og i overensstemmelse med Genève-flygtninge-konventionen. Dér, hvor hun til syvende og sidst gik forkert, var, at, alt imens, hun igen og igen sagde, at man måtte eliminere årsagerne til flygtningekrisen, så sagde hun aldrig, hvad disse årsager var.

Antiislamisk Pegida-demonstration den 12. januar, 2015, i Dresden, efter skudepisoden på bladet Charlie Hebdo i Paris.

For at gøre dette måtte man være opmærksom på den rolle, som Saudi-Arabien spillede i angrebene den 11. september, 2001, såvel som også de krige, der var baseret på løgne, og som USA førte i Sydvestasien som angivelige repressalier for disse angreb, samt også det "allierede" Saudi-Arabiens rolle i Tyrkiet, i finansieringen af diverse wahhabi-islamistiske organisationer, fra al-Qaeda til al-Nusra og ISIS, snarere end at forlade sig på disse to nationer for at dæmme op for flygtningestrømmen.

I lyset af det ramaskrig, der nu raser i USA over Saudi-Arabiens veldokumenterede støtterolle for terrororganisationer – man erindrer sig det amerikanske Senats enstemmige vedtagelse af Loven for Retfærdighed imod Terrorsponsorer (JASTA), og kampen for ophævelse af hemmeligstemplingen af de berømte, endnu hemmelige 28 sider fra Den fælles Kongresundersøgelsesrapport over 11. september – i lyset af dette er det sigende, at fr. Merkel fortsat er tavs omkring skandalen med saudiernes rolle. For, de faktiske "årsager til flygtningekrisen" ligger i hele dette begivenhedskompleks.

Den anden fejltagelse, som fr. Merkel begår, er at nægte, sammen med Rusland og Kina at fremlægge et funktionsdygtigt perspektiv for genopbygningen af de befriede områder – indledningsvis Syrien, og dernæst hele Sydvestasien – og som kun kan gennemføres inden for den større ramme af Den Nye Silkevej.

Ifølge FN findes der allerede 60 millioner flygtninge eller fordrevne mennesker i hele verden. Lederen af Det Verdensøkonomiske Forum, Klaus Schwab, sagde for nylig i Davos, at, i tilfælde af, at der finder et yderligere fald sted i prisen på råmaterialer, kunne en milliard mennesker fra de sydlige lande begive sig ud på rejsen mod nord. I tilfælde af, at et ukontrollabelt kollaps af det transatlantiske finanssystem finder sted – hvilket er en reel mulighed i betragtning af centralbankernes negative rentesatser, samt debatten om 'helikopter-penge' (ubegrænset pengetrykning, -red.), kunne dette tal stige endnu mere pga. den globale indvirkning heraf.

De europæiske forholdsregler, som fr. Merkel gik med til – nemlig at beskytte EU's ydre grænser gennem Frontex-organisationen og forhandlingen af en hestehandel med den tyrkiske præsident Erdogan – er derfor ikke alene totalt ude af stand til at fungere, men de nægter også flygtningene den beskyttelse, de har ret til iflg. international lov. Disse forholdsregler afslører, at de "europæiske værdier", som EU konstant reklamerer højlydt med, for længst er blevet forvandlet til barbarisme. Det er sådan, resten af verden ser det. Kendsgerningen er, at hele verden lægger mærke til og diskuterer EU's foragtelse i dette spørgsmål.

For at understrege pointen: Den eneste måde, hvorpå vi kan afhjælpe den største, humane katastrofe, siden 2. Verdenskrig, er igennem en omfattende, økonomisk udvikling – en Ny Silkevejs-Marshallplan, om man vil – for hele Mellemøsten og Afrika, og som opbygger disse ødelagte lande, såvel som også de totalt underudviklede lande, og som giver de

mennesker, der lever dér, et perspektiv for en bedre fremtid. For at gøre det, må vi gøre en ende på konfrontationen med Rusland og Kina og samarbejde med Rusland, Kina, Iran, Egypten og mange andre lande om sådanne udviklingsperspektiver. Rammen hertil er allerede på plads med Kinas Nye Silkevej og tilbuddet om et win-win-samarbejde.

Det er netop dette unikke perspektiv for en løsning, som AfD udelukker, på grund af partiets mildt sagt chauvinistiske ideologi. Frem for alt gør partiets tilknytning til neoliberale, monetaristiske dogmer det totalt ude af stand til at søge løsninger, endsige finde dem.

Den konservative revolution

Selve ideen om, at AfD skulle være opstået som en reaktion på euroens krise, flygtningekrisen eller "politisk islam", er fuldstændig fejlagtig. Den Konservative Revolution, den tradition, som det Nye Højre udtrykkeligt går ind for, og hvis tekster Götz Kubitscheks publikation *Antaia* udgiver, har eksisteret i en ubrudt fortsættelse, lige siden dens fremkomst som en reaktion imod "Ideerne fra 1789" – således i 225 år gennem manifestationer, der i heldigste fald kun tilsyneladende ændrede sig.

Blandt de omfattende skrifter om dette emne finder vi Armin Mohlers let redigerede afhandling fra 1949, som første gang blev udgivet i bogform i 1950 med titlen, *Den konservative revolution*. Den udløste en storm af vrede på det tidspunkt, for den var, kun fire år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, et forsøg på at behandle fascistiske ideer kvasi-akademisk, som om de ikke direkte havde forårsaget katastrofale resultater for Tyskland og for verden. I sin bog forklarede Mohler, at den "Konservative Revolution" er et synonym for det, der almindeligvis kendes som fascisme.

Ifølge Mohler er de, der udtænker dette, små, intellektuelt livlige celler, højeksplosive sekter og løse kombinationer af

eliten, der forbliver i baggrunden. De udarbejder programmerne "oppefra", som dernæst præsenteres med simple ord til masserne, der ser sig selv som nogen, der har fået en rå skæbne. Mohler beskrev forholdet mellem de intellektuelle og det jævne folk på følgende måde:

"Den overordnede gruppe holder sine masser sammen gennem organisatorisk tilknytning til en doktrin, der er tilpasset den jævne mand og indskrænket til kun at omfatte slagord, og giver kun mulighed for en plads til mere overlegne hjerner i det omfang, de tager del i at tæmme masserne og begrænse disses mentale evner til det esoteriske område. Men flertallet af dem, der besidder et intellekt over det gennemsnitlige, samles i små cirkler, der skaber genklang i form af en konstant, mental spænding, mener, at de selv er de eneste, der besidder den ægte viden og anklager den store gruppe for *realpolitik*, for at forråde 'ideen'".

(Kursivering tilføjet)[1]

Mange ledende medlemmer af AfD ser Instituttet for Statspolitik (*Institut für Staatspolitik*), det Nye Højres tænketank, som Götz Kubitschek og Karlheinz Weissmann stiftede i 2000, som en form for sted, der "skaber genklang i form af en konstant, mental spænding". Opføringskurser afholdes her med jævne mellemrum og er blevet taget af 5000 mennesker. Björn Höcke refererer til dette institut som sin "spirituelle manna".

En opdateret nationalsocialisme

Frankfurter Allgemeine Zeitung citerede en e-mail, som Bernd Lucke, der for nylig blev smidt ud af AfD, skrev til partiets eksekutive komite på det tidspunkt, hvor Kubitschek og hans hustru, Ellen Kositzka, søgte at blive optaget som medlemmer. Kubitschek var dukket op ved Pegida- og Legida-begivenheder[2] iført en sort skjorte og brun jakke, skrev han. "Enhver, der ikke ser en henvisning til de fascistiske bevægelser i Europa

i 1920'erne og 1930'erne, er et fjols." På det tidspunkt blev de begge nægtet medlemskab. I dag er Lucke ude, og Kubitschek anses af mange AfD-medlemmer som det intellektuelle lederskab.

I slutningen af sidste år gav Höcke et slående foredrag på instituttet, hvor han med forbløffende oprigtighed fremlagde den radikale, biologiske determinisme, der er typisk for det Nye Højre. Han sagde, at fr. Merkels vanvittige asylpolitik havde igangsat en "selvforstærkende malstrøm", og at vi måtte forsvare os imod asylansøgere, fordi Afrika producerer "et befolkningsoverskud" på 30 millioner mennesker om året. Der må sættes grænser ved at nægte asyl således, at Afrika kan opnå en miljømæssig bæredygtig rate af befolkningstilvækst.

Ifølge Höcke er problemet, at Afrika og Europa har to forskellige strategier for reproduktion. Afrika har den livsbekræftende form for reproduktion, som der refereres til med et "lille r", mens Europa har en negativ strategi for elementær befolkningserstatning, som der refereres til med et "stort K". De har derfor to totalt forskellige strategier for reproduktion, der nu støder sammen over den optimale brug af *Lebensraum*. (Levesteder)

Enoghalvfjerds år efter afslutningen af det nationalsocialistiske herredømme er det utænkeligt, at nogen skulle vove at påkalde en bestemt befolkningsgruppes "overskudsbefolkning" og *Lebensraum*. Og at underkaste folks demografiske udvikling til "miljømæssigt bæredygtige" niveauer, er nøjagtig den samme, inhumane holdning, der karakteriserer den grønne bevægelses miljøfascisme.

Höcke lånte tilsyneladende termerne "lille r" og "store K" fra de amerikanske miljøforkæmpere Robert MacArthur og Edward O. Wilson og deres teorier om koloniseringen af levesteder.[3] Den tankegang, der her kommer frem, er værre end racisme; den nægter en stor del af den menneskelige race sin faktiske menneskelighed, den egenskab, der adskiller menneskelige væsner som en skabende art fra alle andre livsformer, i

betragtning af deres evne til at udøve skabende fornuft.

Tyske borgere, der er bekymret for vort samfunds udhuling, for vort lands sikkerhed, deres egen personlige fremtid og meget andet, bør under ingen omstændigheder begå den fejl at falde for "doktrinen reduceret til slagord". For skjult bag disse sætninger findes der et billede af mennesket, der er uforeneligt med europæiske eller tyske værdier (for så vidt som man forstår disse som omfattende humanismen hos Nicolaus Cusanus (Nikolaus von Kues), Gottfried Wilhelm Leibniz, Felix Mendelssohn, Friedrich Schiller og Albert Einstein), men som i stedet er i overensstemmelse med den racisme, der engang kastede vort land ud i katastrofen.

Fortsættelse følger.

[1] Se "The Historical Roots of Green Fascism" (Den grønne fascismes historiske rødder), af Helga Zepp-LaRouche, en artikel i to dele i *EIR*, 13. og 20. april 2007: http://www.larouchepub.com/eiw/public/2007/eirv34n15-20070413/28-34_715_green.pdf og http://www.larouchepub.com/eiw/public/2007/eirv34n16-20070420/29-38_716_helga.pdf

[2] Pegida (Patriotiske Europæere imod Islamisering af Vesten) og Legida (Leipzig-europæere imod Islamisering af Vesten) er antimuslimske bevægelser, der har afholdt massedemonstrationer, især i det østlige Tyskland, imod immigration fra Sydvestasien.

[3] Miljøforkæmperne Robert H. MacArthur og Edward O. Wilson udviklede en teori om økosystemets stabilitet i 1950'erne, hvor de modstillede to former for fremgangsmåder, som befolkninger kunne tage for deres overlevelse. "K"-strategien vedtoges af nationer, der ansås at have opnået, eller være tæt

på, deres "bæreevne", som ansås at være den maksimale befolkning, som kan bæres af et givent miljø; "r"-strategien karakteriserer nationer, der søger at forøge deres befolkning i henhold til deres biotiske potentiale. MacArthur døde i 1972, men Wilson er fortsat en yderst indflydelsesrig, akademisk fortaler for "sociobiologi", et felt, der understreger den menneskelige adfærds genetiske determinisme (såvel som også myrers ditto, idet myrer er den art, der har udgjort objektet for hans akademiske undersøgelser), og han foreslår en politik, der er baseret på disse angivelige genetiske forskelle.

Foto: PEGIDA- demonstration i Dresden, Tyskland, 12. januar 2015, efter terrorangrebet mod det franske, satiriske blad "Charlie Hebdo" 7. januar 2015.

Hvad er videnskab?

2. juni 2016 (Leder fra LaRouchePAC) – Mennesket skriver historie lige for øjnene af os i dag, fra dag til dag og endda fra time til time i takt med, at alle de forskellige, gensidige forbindelser mellem Rusland, Kina og Indien bliver stadigt tættere og stadigt mere talrige, og som trækker 70 eller flere nationer tættere sammen, hvilket faktisk omfatter godt og vel halvdelen af menneskeheden – som **Helga Zepp-LaRouche sagde i sit interview med TASS den 31. maj.**

Det er som en ring af sammenkædede magneter, der trækker hinanden ind i en stadigt tættere kæde. Tænk på den **genoplivede interesse for Kra-kanalen**, der forbinder Det sydkinesiske Hav med Det indiske Ocean (via Den thailandske Golf og området omkring Andamanerne i Den bengalske Bugt).

I sin nuværende inkarnation er dette et projekt fra Lyndon

LaRouche og Japan. Det vil forbinde Indien med Sydøstasien og Kina; det vil revolutionere disse farvande; Lyndon LaRouche har sagt, at det vil blive en af de største revolutioner i moderne historie.

Den 31. maj sagde den kinesiske premierminister Li Keqiang til asiatiske redaktører, at

"Hvis Kina og Indien arbejder sammen og smeder synenergi, vil det kaste nytte af sig ikke alene for det kinesiske og indiske folk, men også til Asien og videre endnu."

Med henvisning til Indiens nylige annoncering af en aftale om en handelskorridor med Iran og Afghanistan, via Irans Chabaharhavn, sagde Li, at Kina "hilser den velkommen".

Indien og Kina samarbejder for første gang omkring Tibet, hvor Kina tidligere har været særligt ømfindtlige mht. Indien i betragtning af Dalai Lamas tilstedeværelse i Indien, samt det derværende betragtelige, tibetanske samfund.

Ligeledes den 31. maj talte den forhenværende kinesiske ambassadør til Rusland, Li Fenglin, ved en todages konference i Moskva om de kinesisk-russiske relationer. Han sagde her, at den bilaterale relation stod på sit højeste i 400 år, men at Kina ønsker, at Rusland skal have større tiltro til den.

"Det er min fornemmelse, at Putin og Xi har en begrebsmæssig forståelse af, hvordan vi bør samarbejde, men at der er forståelsesproblemer på mellemliderniveau",

sagde ambassadør Li, der talte perfekt og idiomatisk russisk.

"Det gør ingen ting, at vi har forskellige fremgangsmåder. Det er helt normalt for sådanne store og forskellige lande at have forskellige fremgangsmåder. Det væsentlige er, at disse ikke fører til modsigelser."

Alt dette minder os om, hvorfor (den amerikanske) LaRouchePAC-leder Kesha Rogers fra Houston, Texas, så viseligt valgte

afdøde tysk-amerikanske rumpionér, Krafft Ehrlicke, som den personlighed, der skulle være omdrejningspunkt for hendes kamp for at genoplive USA's rumprogram.

Krafft Ehrlickes fremgangsmåde er, i lighed med Lyndon LaRouches, ikke den mindste smule 'praktisk' (dvs. begrænset af, hvad der 'tilsyneladende' kun er muligt), men alligevel viser sig at være ekstremt virksom, som det er blevet demonstreret, så det er hævet over enhver tvivl. **Krafft Ehrlicke** var en af de ledere inden for udforskning af rummet, som også tidligere Konstantin Tsiolkovskij og Hermann Oberth var det, hvis mod og intellekt bragte mennesket til nye verdener, som endda overgik det, som Christoffer Columbus gjorde.

Krafft Ehrlicke var en forsker; men hans forskning udgør ægte videnskab, og ikke den afskyelige, matematiske erstatning for videnskab, der i dag undervises på vore skoler, og som repræsenteres af Obamas degenererede forsvarsminister, Ashton Carter. Ashton Carters falske version af videnskab gav os F-35-flyet, til sandsynligvis \$200 mio. dollar stykket, og som ikke virker, og aldrig kommer til at virke.

Krafft Ehrlicke forudså derimod, blandt mange andre dristige, videnskabelige præstationer, med præcision Apollo 13-missionen i 1970 i en artikel, skrevet i 1948. Typisk for ham stod der i hans artikel fra 1948, at han havde skrevet den i 2400 med et tilbageblik over de seneste 350 år, til den første, bemandede Marsmission i 2050, med navnet "Ekspedition Ares". Terence Norton, lederen af denne mission, havde været nødsaget til at svare på den indvending, at de i 2050 til rådighed stående teknologiers begrænsninger – her hovedsageligt det forhold, at der kun var kemisk propulsion til rådighed for rumrejser – forøgede sandsynligheden af en "afvigelse fra den normale plan", og hermed også missionens fiasko, og endda missionsmandskabets død. Hvad var så hans svar? Var det at annullere missionen? I sin rapport til "Rumfartsstyrelsen" skrev han:

"Når man betragter problemet fra et hvilket som helst standpunkt, rejser spørgsmålet sig: På hvilken måde kunne man imødegå udfordringen med afvigelse fra den normale plan, ved hjælp af de til rådighed stående ressourcer? Tilbyder en sådan ikke særlig sandsynlig situation ikke chancer for at vinde for sig, de storslåede resultater af menneskelig dristighed; eller, betyder en manglende evne til at kunne overkomme denne situation den visse død, et sted ude i rummet, for alle ombordværende?"

"En undersøgelse af de følgende sider vil vise, at den tekniske gruppe har øget sikkerhedsfaktoren til et tal, der er langt større end det tal, der ansås for at være maksimum, da projektet blev startet op. Resten kan overlades til gruppens karakter og åndrigheid. Det må åbenhjertigt indrømmes, at mulige farer, som ikke kan forudses, findes, men gruppen er fast overbevist om, at mod, ressourcefuldhed og opnåede præstationer hos de mennesker, der er blevet udvalgt til at foretage rejsen, med succes vil imødegå rumrejsens udfordringer."

En anden faktor var virkelighedstro, grundig og omfattende træning, træning og atter træning – meget af den i selve rummet. Bemærk, at meget af den tekniske gentagelse, der var indbygget i "Ekspedition Ares", var identisk med den, der var at finde i Apollomissionerne: nemlig, en ophobning af forskellige moduler, der kunne overleve uafhængigt af hinanden, hvor hver af dem var skræddersyet til et specifikt formål, men samtidig til generelle formål.

Og, ligesom med Apollo 13, forekom der et uheld med "Ekspedition Ares" og en "afvigelse fra den normale plan". Ligesom Apollo 13 måtte missionen opgives, men ligesom med Apollo 13 blev hele besætningen reddet og kom tilbage til Jorden.

Kesha Rogers ved sandelig, hvad hun taler om.

USA og Europa har mere brug for samarbejde om Den Nye Silkevej end Asien har – Interview med Helga Zepp- LaRouche

Onsdag, 1. juni 2016 – Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche, der i Kina har fået tilnavnet "Silkevejsladyen", og som, sammen med Lyndon LaRouche, er den fremmeste promotor af denne politik i Europa, blev interviewet af TASS den 31. maj 2016 om at træffe valget mellem enten en ny, global krig, eller økonomisk udvikling og samarbejde.

TASS: Hvordan vurderer De det aktuelle, internationale samarbejde?

Helga Zepp-LaRouche: Der er to radikalt modsatrettede bevægelser på planeten netop nu. På den ene side mødes kombinationen af præsident Putins meget succesrige militære

flanker, såsom hans intervention i Syrien, der skabte potentialet for fred, og så hans forskellige diplomatiske interventioner i Asien, parallelt med Kinas initiativer for Den Nye Silkevej.

Disse indsatser repræsenterer allerede et win-win-perspektiv for flere end 70 lande.

På den anden side finder der en ekstremt farlig konfrontation sted fra USA's, Storbritanniens, EU's og NATO's side imod Rusland og Kina, der har bragt verden ind i multiple kriser, der er farligere end på højden af den Kolde Krig.

TASS: På hvilke områder er dette mere aktivt, og hvor er det ikke?

Zepp-LaRouche: Med hensyn til Syrien, så er samarbejdet mellem [den russiske] udenrigsminister Lavrov og [den amerikanske] udenrigsminister Kerry, såvel som også Genève-samarbejdet mellem Rusland og USA, meget positivt. Men så længe USA imidlertid ikke opgiver sin politik for 'regimeskift', er situationen fortsat farlig. Præsident Putin har vist sig at være en fremragende strateg.

Dette giver tiltro til, at det ikke vil lykkes krigshøgene i NATO at lokke Rusland ind i en fælde og give NATO et påskud til et lancere et førsteangreb.

TASS: Omkring hvilke spørgsmål må vi optrappe samarbejdet mellem Vesten og Rusland, og hvorfor?

Zepp-LaRouche: Kendsgerningen er den, at hele den transatlantiske sektor er bankerot og tæt på at eksplodere på en større måde end i 2008. Den japanske premierminister Abe understregede, efter et meget vigtigt besøg i Rusland, klart dette ved det nyligt afsluttede G7-møde, men blev afvist af præsident Obama, der hævdede, at "den økonomiske genrejsning går fremad", hvilket er absurd i lyset af centralbankernes negative rentesatser og debatten omkring "helikopter-penge"

(ubegrænset pengetrykning, -red.).

Vesten har derfor mere end Asien brug for den form for økonomisk samarbejde, som samarbejdet om Ét bælte, én vej/den Eurasiske Økonomiske Union byder på, og som integrerer Eurasien fra Vladivostok til Lissabon, men som også inviterer USA til at deltage i dette perspektiv. Vi kan kun undgå en katastrofe, hvis det lykkes os at overvinde geopolitik og nå frem til et nyt paradigme, baseret på et partnerskab for global udvikling og menneskehedens fælles mål.

TASS: Hvorfor forhindrer Vesten i den grad samarbejde med Rusland, på trods af den åbenlyse terrortrussel, cyberkriminalitet og andre internationale udfordringer?

Zepp-LaRouche: Næsten alle betydningsfulde konflikter stammer fra det anglo-amerikanske imperiums indsats for at bevare en unipolær verden, på et tidspunkt, hvor denne verden de facto allerede er ophørt med at eksistere. Flere og flere kræfter i verden indser, at de må træffe eksistentielle beslutninger, og at deres nationers interesser er meget bedre tjent med at standse sanktionerne og konfrontationen imod Rusland og Kina.

Den kendsgerning, at Rusland og Kina har skabt et meget stærkt, strategisk partnerskab, med Indien som en tredje partner, har flyttet den strategiske balance i verden. Flere og flere lande ser det som langt mere gavnligt at samarbejde om fælles udvikling end at befinde sig under åget af en militær konfrontation. Vi befinder os på et punkt i historien, hvor der må vælges, og det, der tæller, er lederskab af den art, som vi har set komme fra præsident Putin.

INTERNATIONAL APPEL

Warszawa-topmødet forbereder krig –

Tiden er inde til at forlade NATO nu!

Det forestående NATO-topmøde i Warszawa den 8. – 9. juli forventes at blive endnu en provokation mod Rusland. Ved at underskrive denne appel siger vi "stop" denne optrapning mod atomkrig, før det, der er uigenkaldeligt, indtræffer!

Download (PDF, Unknown)

30. maj 2016: Følgende appel cirkuleres internationalt, inklusive på den internationale LaRouche-bevægelses websider:

Det forestående NATO-topmøde i Warszawa den 8. – 9. juli forventes at blive endnu en provokation mod Rusland. Ved at underskrive denne appel siger vi "stop" denne optrapning mod atomkrig, før det, der er uigenkaldeligt, indtræffer!

Dette er en alvorstung time. En ny missilkrise er under opbygning, som et spejlbillede af den, der i 1962 førte til, at Sovjetunionen deployerede atomspræghoveder på Cuba, på USA's dørtærskel. I dag er situationen omvendt. Dengang bekæmpede NATO Warszawa-pagten; i dag organiserer NATO et topmøde i Warszawa!

Vi, der underskriver dette, observerer, at NATO gennemfører en provokerende "inddæmningspolitik", som følger: (se pdf)

1.

Det sker i verden – Infrastruktur, Videnskab & Teknologi, nr. 8

Korte artikler fra hele verden. Indeholder bl.a.:

- Sverige og Tyskland tilslutter sig Kinas Chang'e-4 mission til Månens bagside
- Rumænsk kosmonaut roser samarbejdet med Kina
- Telemålingssatellitter er nøglen til "Rum-Silkevejen"

Download (PDF, Unknown)

Afrika savner grundlæggende infrastruktur. Et interview med Helga Zepp- LaRouche

Helga Zepp-LaRouche besvarede den 6. maj spørgsmål fra det camerounske tidsskrift "Intégration's" korrespondent i New York, Celestin Ngoa Balla, der havde deltaget i Schiller-

instituttets konference i New York den 7. april.

Intégration: De har lige arrangeret en konference i New York. Hvad drejede den sig om? Hvad blev der sagt? Og hvad skal vi forvente som det næste?

Helga Zepp-LaRouche: I Midtpunktet for denne konference i New York stod krigsfaren, de fantastiske gennembrud under udbygningen af Den nye Silkevej i forskellige lande, fremtidens videnskab og dialog mellem kulturerne. Det bedste er at kikke ind på vore internetsider og selv se det. (www.schillerinstitute.org, newparadigm.schillerinstitute.com). Og vi vil fortsætte med at arrangere flere af den slags konferencer.

Intégration: De holder foredrag over hele verden, men ikke i Afrika eller Cameroun. Hvornår kommer de og besøger os?

Zepp-LaRouche: Jeg har allerede deltaget i konferencer i Khartoum (Sudan) og Abuja (Nigeria), og jeg har arbejdet siden begyndelsen af 1970'erne på et udviklingsprogram for Afrika. Det skyldes altså ikke mangel på interesse, men på lejlighed.

Intégration: Hvorfor prøver De at fremme en ny økonomisk verdensorden?

Zepp-LaRouche: Fordi den nuværende verdensorden, der almindeligvis kaldes 'globalisering', er fuldstændigt bankerot – finansielt såvel som moralsk. Nødvendigheden af en ny, retfærdig økonomisk orden er endnu mere påtrængende i dag, end den var for 50 år siden, da den blokfrige bevægelse krævede en ny økonomisk verdensorden. Den store humanitære krise, der kommer til udtryk ved, at mange millioner mennesker nu om dage flygter fra krig, sult og fattigdom i Sydvestasien og Afrika og sætter deres liv på spil for at forsøge at komme til et Europa, der lukker sine grænser, er en sønderlemmende dom over alle dem, der prøver at opretholde et system, der kun gavner nogle få og skader milliarder af mennesker. Menneskeheden er ankommen til en skillevej, hvor vi enten finder et nyt

mønster, der tager hensyn til alle de menneskers interesser, der lever på denne planet, eller hvor vi styrter endnu dybere ind i en mørk tidsalder eller sågar en tredje verdenskrig.

Intégration: Har den internationale konference om korrupsion ikke givet nogle retningslinjer for denne nye økonomiske verdensorden?

Zepp-LaRouche: Jeg kan ikke se, at denne konference har udrettet noget i praksis, der kan ændre noget ved det nuværende systems korrupsion. Tænk bare på den uhyre mængde af forbrydelser, som det transatlantiske finanssystem er delagtigt i, sådan som de såkaldte 'Panama Papers' afslører det, hvor bankerne systematisk har arrangeret skatteunddragelse og andre illegale aktiviteter, hvad der kun er toppen af isbjerget; eller manipulationerne med LIBOR-renten, hvor folk bedroges for trecifrede milliardbeløb; eller bankernes hvidvaskning af penge, som for eksempel HSBC. Så disse retningslinjer er indtil videre blot tomme ord.

Intégration: Tror De, at vi kan forvente regimeskift i flere lande, især i Afrika, hvor man har dette fænomen med 'præsidenter på livstid', der kan sno sig uden om ethvert tilløb til demokrati?

Zepp-LaRouche: Tragedien er, at mange statsmænd i Afrika, der har sloges for almenvellet, er blevet myrdede og erstattede af stikirenddrenge for det koloniale system, som stadig eksisterer, for eksempel i form af de økonomiske fondes kreditbetingelser. I sin bog 'Confessions of an economic hitman' beskriver John Perkins rigtigt godt, hvordan dette system arbejder helt op til i dag. Og man bør også huske på, at velklingende ord som 'demokrati' og 'menneskerettigheder' ofte bruges som synonymmer for udenlandske indgreb for at bringe sådanne folk til magten, der tjener det transatlantiske finanssystem.

Intégration: Camerouns statschef Paul Biya har ofte krævet en

marshallplan for Afrika. Tror De, at det er nødvendigt og muligt?

Zepp-LaRouche: Absolut! Det er mere end nødvendigt i betragtning af den ekstreme fattigdom i mange regioner og lande i Afrika. Og det er en realistisk mulighed for den nære fremtid. Kina er begyndt at bygge Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej, som allerede mere end 60 lande arbejder med på. Min organisation, Schiller-instituttet, har udarbejdet et 370 sider langt studium over, hvordan Den nye Silkevej bliver til en verdenslandbro, og den indeholder et stort afsnit om afgørende udviklingsprojekter i Afrika, der vil forvandle situationen fuldstændigt. Det er først og fremmest store infrastrukturprojekter, som er en ufravigelig forudsætning for udvikling af landbruget og økonomien, men også vandprojekter, energiproduktion og -fordeling og nye byer.

Dog vil jeg ikke kalde dette for en 'marshallplan', for forlængelsen af De nye Silkevej til Afrika bør ikke have nogen bismag af Den kolde Krig, men udgøre et win-win-perspektiv for samtlige deltagere.

Intégration: Den internationale presse har givet Dem tilnavnet 'Silkevejskvinden'. Hvad er grunden for dette tilnavn, og nøjagtigt hvad er dette silkevejsinitiativ?

Zepp-LaRouche: Jeg tror, jeg har fået dette øgenavn, fordi jeg i 25 år har arbejdet for Den nye Silkevej. For det var det, min ægtemand og jeg foreslog, da Sovjetunionen brød sammen i 1991. Dengang kaldte vi det for Den eurasiske Landbro eller Den nye Silkevej, og det var et forslag, der skulle forbinde Europas og Asiens befolknings- og industricentre med hinanden gennem udviklingskorridorer og derved åbne det eurasiske kontinents indelukkede områder. Vi har siden da bogstaveligt talt arrangeret hundreder af konferencer og seminarer i hele verden om dette emne.

Den gode nyhed er, at Kinas præsident Xi Jinping i 2013 udnævnte Den nye Silkevej til Kinas officielle politik, der i den antikke silkevejs tradition skal forbinde folkene med

hinanden gennem udveksling af varer, teknologi, kultur og ideer. I løbet af de to et halvt år siden da har projektet opnået et enormt tempo, og det er for tiden det eneste positive aspekt på planeten.

Intégration: Vi må spørge Dem: Hvad betyder initiativet med Den nye Silkevej for Afrika, eller hvilket bidrag kan Afrika yde til silkevejs-initiativet?

Zepp-LaRouche: Når man kikker på et kort over Afrika, kan man se, at den grundlæggende infrastruktur mangler. De få jernbanelinjer og veje er ikke meget bedre end i kolonitiden, hvor de kun tjente til udplyndring af råstoffer.

I det væsentlige vil det altså betyde opførsel af integrerede højhastighedsbaner, motorveje, vandkanaler, men også investeringer i fremskreden teknologi og uddannelse. Det vil ikke blot overvinde fattigdom, sult og sygdomme på meget kort tid, men også frembringe et spring til den mest moderne teknologi og gøre det muligt at lære af den kinesiske økonomiske model, der i de sidste 25 år har frembragt dette bemærkelsesværdige økonomiske mirakel.

Denne model hviler netop på den samme økonomiske model, der også var grundlaget for den tyske økonomiske model i efterkrigsårene. I princippet kan denne model anvendes overalt, når man fremmer den bedst mulige uddannelse af befolkningen og kreativiteten.

Afrika kan anvende sin enorme menneskelige kapital til gavn for hele menneskehedens udvikling. Jo flere mennesker, der studerer projekterne og tankegangen bag Den nye Silkevej, des hurtigere kan den sættes på programmet. I nogle lande er der allerede studiegrupper, der mødes én eller to gange om ugen for at studere teorien bag den fysiske økonomi, der går tilbage til Gottfried Wilhelm Leibniz og videreudvikledes af min mand Lyndon LaRouche.

Intégration: Hvorfor advarer de hele tiden om, at en tredje verdenskrig truer? Hvem ville have gavn af en sådan katastrofe?

Zepp-LaRouche: Som enhver let kan erkende, bedriver De forenede stater og NATO for tiden en indkredsningsspolitik over for Rusland og Kina, der har nået et meget farligt punkt. Grunden til det er, at det transatlantiske finanssystem er fuldkomment bankerot, og at nogle oligarkiske kredse ser deres magt truet af Kinas fremvækst.

Ingen vil få gavn af det. En tredje verdenskrig med termonukleare våben vil føre til menneskeartens udslettelse.

Intégration: Og som middel mod dette foreslår De det, som De kalder for en 'kulturel og videnskabelig renæssance'?

Zepp-LaRouche: Nuvel, man har også brug for et nyt finanssystem til at erstatte det nuværende, bankerotte system med et kreditsystem, med en Glass-Steagall-bankopdeling, sådan som Franklin Roosevelt indførte den.

Men den nye økonomiske orden vil kun virke, hvis det lykkes os at forandre den nuværende ondartede og hæslige kultur, der præger menneskenes tankegang i en meget destruktiv retning.

Vi må genoplive de bedste traditioner i alle kulturer og så føre en dialog mellem de bedste produkter fra alle civilisationer og kulturer. På den måde vil menneskene atter kunne begynde at lære af hinanden. Chauvinisme og fremmedhad vil forsvinde, og gennem denne genoplivning vil jorden så være gjort rede til skabelsen af en ny renæssance.

Intégration: Hvordan vil denne videnskabelige og kulturelle renæssance udtrykke sig? Hvilken rolle spiller Afrika her?

Zepp-LaRouche: Der er ganske tydelige pionerområder inden for videnskaben, der vil føre til en helt ny platform for den videnskabelige aktivitet. Et sådant felt er udforskningen af kernefusion. Der er gennembrud lige på trapperne, både hos Stellarator-modellen i Greifswald i Tyskland – hvor det i februar lykkedes for videnskabsmændene at opretholde et flere millioner grader varmt plasma i en tiendedel sekund. Og målet er inden 2020 at kunne opnå et stabilt plasma i 30 minutter, der er meget varmere end vor sol – og et nyt gennembrud er

også på vej i en anden reaktortype i Kina, den eksperimentelt fremskredne superledende Tokamak (Experimental Advanced Superconducting Tokamak EAST) i instituttet for fysik i Hefei. En videnskab på fusionens grundlag vil betyde energi- og råstofsikkerhed for hele menneskeheden. Et andet område er udforskningen af verdensrummet og rumfarten.

En kulturel renæssance betyder, at samfundet endelig bliver menneskeligt igen, hvilket i fortiden kun har været tilfældet i korte perioder: Gupta-perioden i Indien, bestemte dynastier i Kina som Song-dynastiet, Abbasidernes tidsalder i Den arabiske Verden, den italienske renæssance, den gyldne tidsalder i Timbuktu eller den tyske klassiske tid. En ny renæssance vil betyde, at denne tænkemåde bliver målestokken og grundlaget for nye gennembrud af kreativitet inden for alle områder af videnskaben og kulturen.

Anmærkning

1. Interviewet gennemførtes på engelsk og udkom den 16. maj i fransk oversættelse i Intégration.

Se:

<http://www.journalintegration.com/index.php/dossier/item/477-h-elga-zepp-larouche-en-regardant-la-carte-de-l-afrique-on-observe-un-manque-flagrant-d-infrastructures-essentielles>

**POLITISK ORIENTERING den 26.
maj 2016:
Asien vil samarbejde med Kina**

aggressive bedrag omkring 9/11

Uddrag fra LaRouchePAC fredags-webcast, den 29 april 2016

Senator Bob Graham fortsætter med at være meget kontant i sine beskyldninger omkring hvem der er ansvarlig for at dække over, det som han før har kaldt det "aggressive bedrag" af det amerikanske folk omkring spørgsmålet om, hvad der virkelig skete den 11 september 2001. I dette interview opfordrede Senator Graham ikke kun til frigivelsen af de 28 sider. Han opfordrede også til frigivelse af de titusinder af andre dokumentsider, der er blevet tilbageholdt fra det amerikanske folk og Kongressens efterforskere, og kaldte for en genåbning af 9/11 undersøgelsen. I dette interview gjorde Senator Graham som han har gjort før, men på en meget kontant og meget ærlig måde. Han placerede ansvaret lige uden for døren af FBI (Federal Bureau of Investigation), som han beskyldte, i utvetydige vendinger, for at lyve til Kongressen og engagere sig i dette "aggressive bedrag" af det amerikanske folk.

Lad mig indledningsvis læse nogle uddrag fra Senator Graham's interview. Senator Graham sagde:

"Grunden til at de 28 sider er så vigtige, er at de var konklusionen på Kongressens undersøgelse af hvordan 11te september operationen var finansieret. Hvem betalte for det? Og mens jeg ikke kan diskutere detaljerne i dette kapitel, peger det kraftigt på Saudi-Arabien.

"Hvad vi officielt ved er, at der var agenter for den saudiske regering, som støttede mindst to af de flykaprere der endte med at bo i San Diego. De blev hjulpet med økonomisk støtte, med anonymitet, med et sted at bo, med flylektioner og med beskyttelse. I et tilfælde, i over et år.

FBI har udleveret 80.000 sider [ærligt talt blev de tvunget

til at udlevere MO*] til en føderal domstol, gennem en Freedom of Information Act (FoIA) sag, der involverer en undersøgelse der fandt sted i Sarasota, Florida af forholdet mellem Mohammed Atta, lederen af de 19 flykaprere og to af hans håndlangere og en fremtrædende Saudisk familie, som havde boet i Sarasota i seks år. De tog afsted to uger før 9/11 under betingelser, som blev beskrevet som presserende for at vende tilbage til Saudi-Arabien, hvilket skaber den logiske slutning, at de blev varskoet og besluttede at de ville være bedre stillede andetsteds end i Sarasota, når 9/11 indtraf."

Intervieweren spurgte da Senator Graham følgende. Hun sagde, "Tror du, at de på hinanden følgende administrationer har beskyttet den saudiske kongefamilie imod amerikanske statsborgeres interesser?"

Senator Graham svarede, "Ja. Og jeg tror, det har været mere end en tilsløring. Jeg tror, det har været det, jeg kalder aggressivt bedrag. Der er tilfælde, hvor FBI offentligt har publiceret udsagn, som jeg ved fra personlig erfaring var usande. De erklærede at de i forbindelse med Sarasota sagen havde afsluttet undersøgelsen, og at undersøgelsen havde fastslået at der ikke var nogen forbindelse mellem flykaprerne og den fremtrædende Saudiske familie, og at de havde overleveret alle disse oplysninger til både Kongressens undersøgelse og 9/11 Citizens Commissions. Jeg ved det som en kendsgerning, at ingen af disse tre udsagn er sande."

Så sagde interviewereren til ham: "Lad mig få dette på det rette, Sir. Du påstår at FBI bevidst løj om dette spørgsmål, og at der har været en tilsløring.".

Senator Graham afbrød hende, og sagde: ".. det er mere end en tilsløring. FBI misinformerede om hvad der er i deres egne registreringer i forhold til situationen i Sarasota"

Han blev spurgt: "Hvad tror du der skal gøres?"

Senator Graham svarede:. "Jeg tror, vi er nødt til at have en

generel genåbning af efterforskningen af 9/11. Både Kongressens og 9/11 Kommissionens undersøgelse foregik under stramme tidsrammer, hvilket udelukkede den fuldstændige undersøgelse, der nødvendigvis må gøres, når 9/11 sagen er genåbnet."

Hr. LaRouche sagde, efter at have lyttet til dette interview, at dette er meget klart og tydeligt. Dette kan der ikke gøres indsigelser imod. Alt, hvad senator Graham sagde, var helt rigtigt.

Han sagde: "Retfærdighed skal endelig ske fyldest overfor de amerikanske borgere. Det kan ikke længere udskydes. Ingen kan sige, "Lad os bare udsætte dette, lad os udsætte dette, lad os udsætte det endnu en uge. Det skal ske nu." Den sande historie er blevet tilsløret alt for længe", sagde Hr. LaRouche, og han fortsatte: "Sen. Grahams udsagn om dette er klare og tydelige. Hans identifikation af FBI's aggressive bedrag er lige i øjet, og kan ikke diskuteres. Husk, at FBI juridisk er underlagt justitsministeriet, som er medlem af den udøvende magt, hvilket placerer hele denne operation lige på Obamas dørtrin. Den udøvende magt kan ikke handle uden præsidentens direkte ordrer.

Ethvert forsøg på varigt at fortsætte som nu," sagde Hr. LaRouche, "er en krænkelse af de amerikanske borgeres forfatningsmæssige rettigheder, og det i interessen af det der beviseligt er en fjendtlig fremmed magt, helt op til det punkt af hvad man kan sige nærmer sig forræderi. Faren er 3. verdenskrig, hvilket ville betyde ødelæggelse af ikke kun USA, men hele verden. Der går ikke en dag uden at der forekommer en provokation, et eller andet sted i verden af Obama mod både Rusland og Kina, der hver vil kunne tænde luntten til 3. verdenskrig. Vi kan ikke vente, vi kan ikke udsætte det. Vi kan ikke sige, 'Åh, bare et par uger mere, blot et par måneder mere.' 3. verdenskrig er på vores dørtrin, og 3. verdenskrig ville betyde ødelæggelsen af menneskeheden.

"Våbenhvilen i Syrien nærmer sig opløsningspunktet. Saudi-Arabien og Tyrkiets rolle i dette er klar og udgør en meget indlysende pointe, at det strategiske momentum, der er nødvendigt gennem de-klassificeringen af de 28 sider, ville forhindre denne krig. Dette viser dig blot et eksempel – et meget umiddelbart eksempel – men det er blot ét eksempel på den strategiske nødvendighed af at frigive de 28 sider og blotlægge saudierne og deres partnere i det britiske monarki for hvad de er og hvad de gjorde i tilfældet med 9/11 forbrydelsen"

* MO: Modus Operandi – måde at agere på

Principper og grænsebetingelser for et nyt rumprogram.

**Fra LaRouchePAC
Fredagswebcast, 13. maj 2016**

Ogden: Hr. LaRouche understregede i en samtale fra tidligere på dagen, at folk ofte stiller alle de forkerte spørgsmål, og så overbeviser de sig selv om, at de kan finde frem til svarene på disse spørgsmål, selvom de ikke engang ved, hvad de egentlig vil spørge om. Der er intet bedre eksempel på dette end vores tilgang til undersøgelsen af universets natur og udforskningen af rummet. Som folk nok er klar over, har Kesha Rogers i meget lang tid og meget højlydt bragt dette på banen. Denne uge har hun sammen med Benjamin Deniston sammensat et politisk program, som blev offentliggjort på hjemmesiden

LaRouchePAC.com, under en ny kampagneside, som lige er blevet lagt op. Kesha kan selv sige mere om det, men et af omdrejningspunkterne på den nye kampagneside er Kinas igangværende arbejde med at søge efter de rigtige spørgsmål. Hr. LaRouche lagde stor vægt på, at de næste to år er af afgørende betydning, da Kina indenfor denne tidshorisont vil begynde at udforske månens bagside. Dette er en del af det fortsatte kinesiske Chang'e-program. Og forudsat at vi kan undgå en eller anden altødelæggende krise – hvis vi kan afværge, at tredje verdenskrig bryder ud, eller en lignende katastrofe – vil vi ifølge Hr. LaRouche gøre opdagelser som resultat af udforskningen af månens bagside, der vil bryde med alt det, vi troede, vi vidste om månen, universet og vores forhold til disse.

Altså vil jeg gerne, Kesha, invitere dig til at uddybe disse problemstillinger.

Kesha Rogers: Klart, mange tak, Matt. Først vil jeg gerne oplyse, at det politiske program, som Ben og jeg har skrevet, »Principper og grænsebetingelser for et nyt rumprogram (Principles and Boundary Conditions of a New Space Program)«, kan findes her på siden (LaRouchepac.com – red.). Og dernæst vil jeg gerne invitere folk til at deltage i en kommende dialog med Ben og mig omkring dette program. Men jeg vil gerne vende tilbage til den diskussion vi havde før denne udsendelse med Hr. LaRouche, der omhandlede det samme, som vi gerne ville vise med dette skrift, nemlig at der ikke findes en deduktiv eller praktisk metode til at finde ud af, hvad vores solsystem er, eller hvad vi mangler at opdage om det. Vi mangler stadig at opdage, hvilken orden der ligger bag vores solsystem. Og den orden kan vi kun forstå, hvis vi også forstår indbegrebet af menneskets sind, og hvem vi er som mennesker. Den udfordring, der har været, de fejl, der er sket, og den mangel på kompetence, der har rådet omkring udforskningen af rummet, hænger sammen med dette. En ting, vi diskuterede, og som jeg mener, er afgørende, er vores manglende forståelse af, hvad et rumprogram egentlig er; et veludformet rumprogram. Man havde

tragiske ulykker i den tidlige del af rumprogrammet, f.eks. den, der skete i forbindelse med den planlagte opsendelse af Apollo 1 raketten, hvor Gus Grissom, Ed White og Roger Chaffee på tragisk vis omkom. Og i det lys må man reflektere over, hvordan mennesker som disse, da de indskrev sig i programmet, var parate til at ofre deres liv for at fremme menneskeheden forståelse af dens rolle i solsystemet. Det er samme form for offer man ser soldater gøre, når de går i felten; de ved, det er med livet som indsats. Men det leder tanken hen på, hvad vi endnu ikke forstår, og hvad det er, vi kommer til at opdage.

Og derfor mener jeg, det er så vigtigt at se på det nye kapitel, som Kina er ved at skrive menneskeheden ind i, i forhold til solsystemet og galaksen. De er ved at bringe menneskeheden som art, der rejser i rummet, op på et helt nyt niveau gennem deres udforsknings- og udviklingsprogram i forhold til månen, specielt bagsiden af månen. Og når man ser på dette, kan man se, hvordan mange prøver at forstå den rolle, vi har i solsystemet, og den rolle, som rumfarten spiller for menneskeheden, gennem deduktive metoder. Og det fik mig til at tænke tilbage på Krafft Ehrickes ide om, hvorfor rumfart er så vigtig. Han var ophavsmanden til ideen om, at det er af eksistentiel betydning for menneskeheden at forstå sig selv som en interplanetarisk art, hvilket han kaldte menneskeheden »udenjordiske imperativ«. Følgende citat stammer fra ham: »Ideen om at rejse i rummet bærer en enorm betydning, fordi den udfordrer menneskeheden på så godt som alle områder, både i forhold til dens fysiske og åndelige eksistens. Ideen om at rejse til andre himmellegemer er et tegn på det menneskelige sinds højeste form for uafhængighed og livskraft.«

Og jeg mener, det er det, der overgår menneskeheden lige nu; at vi bliver udfordret på alle områder. Det er det, der sker i forbindelse med eksistensen af vores rumfartsprogram; at vi bliver udfordret på alle områder, fysisk og åndeligt og omkring vores løfte til fremtiden. Og det er derfor, vi taler

så hårdt mod de ekstreme angreb på rumprogrammet og indgrebet mod alt, hvad folkene i det amerikanske rumprograms kontrolcenter stod for, f.eks. Gene Krantz, der sagde, at vi lover at være vedholdende og kompetente. For der er intet vedholdende eller kompetent ved at tillade Obama at træde frem og afmontere og ødelægge vores rumprogram og gøre det til grin. Han promoverer et program, der er fuldstændig afkoblet fra virkeligheden, ideen om, at vi bare skal fange en asteroide, eller at vi skal sende et menneske med en enkeltbillet til Mars. Vi skal udvikle et marsprogram uden først at have en forståelse af galaksen som helhed eller af solsystemet som et integreret system, et system vi først skal forstå og lære at kende.

Problemet er, at det program vi havde før, er blevet lukket ned af Obama. Det handlede om at vende tilbage til at fokusere på at udvikle månen. Tidligere havde vi et program, der handlede om at udvikle månen, fremsat af astronauter som f.eks. Harrison Smith, før Apolloprogrammet blev lukket ned. Ved afslutningen af Apollo 17 var Apollo 18, 19 og 20 allerede planlagt. Men de blev afskrevet, fordi vi forrødte vores løfte om et meningsfuldt rumfartsprogram og i stedet skiftede til et yderst uansvarligt program. Og derfor blev også risikoen for tab af liv forøget. Men vigtigere endnu – man kan sammenligne det med, hvad der skete i militæret – er spørgsmålet, hvad er det, vi giver vores liv til? Derfor må vi på ny vurdere, hvad meningen med vores rumfartsprogram skal være. Og den vurdering skal ske med udgangspunkt i at forsvare menneskehedens kreative identitet og menneskeheden som art. Og fokus må være, at vi skal ud og opdage, hvad det er, vi endnu ikke ved. Og kineserne udgør et fremragende forbillede for os, fordi de tager livet alvorligt. Og de er alvorligt engagerede i deres rumfartsprogram. Og så længe Obama er præsident – husk, at jeg har krævet hans afsættelse flere gange – men dette udgør denne præsidents største forbrydelse: hans nedlukning af rumfartsprogrammet.

Så jeg mener, det vigtigste spørgsmål er, hvad vi giver vores liv til. Denne nation har brug for et videnskabeligt spydspidsprojekt baseret på menneskeheden kreative udvikling. Og vi bliver nødt til at befri menneskeheden for den dumhed, som har overtaget befolkningens tankegang. Og rumfartsprogrammet er lige det, vi har brug for at befri menneskeheden. Vi har flere gange snakket om, hvordan den kreative kraft blev skænket til menneskeheden af Prometheus. Og det ser næsten ud som om, at Zeus har fået lov til at stjæle ilden tilbage fra menneskerne. Denne kreativitetens ild må gives tilbage til menneskerne igen, og hele befolkningen må opløftes til et niveau, der ikke er set før i historien. Vi må overveje, hvordan vi kan transformere den planet vi bor på, men det kan vi kun, hvis vi forstår, at jorden ikke er en isoleret planet. Som Krafft Ehrlicke siger, er den ikke et lukket system. Vi kan kun løse de problemer, vi står overfor: krig, hungersnød, sult osv. ved at vinde en dybere forståelse af det solsystem vi er en del af. Og det der blev snakket om tidligere i denne udsendelse peger på, hvad det er der udgør den grundlæggende forskel mellem Kinas og Ruslands tilgang til måden, hvorpå vi må organiserer os og samarbejder som menneskehed; og Obama-regeringens tilgang til politik; dens angreb på rumfartsprogrammet og dens march mod krig.

Det kommer vi til at diskutere yderligere i morgen, og jeg vil opfordre folk til at læse det politiske program, ikke som teknisk formidling, men fra et udgangspunkt omkring, hvad det er, der mangler i vores tænkning i dag. Hvad er det vi ikke ved, og hvad er det, vi bliver nødt til at opdage?

Det tyske parti Alternativ

for Tyskland (Alternative für Deutschland): Gammel vin på nye flasker? Af Helga Zepp-LaRouche

Den 14. maj 2016: For mange mennesker er det nye afgørende spørgsmål i Tyskland ikke: Hvad mener du om religionen, men hvad mener du om AfD, Alternative für Deutschland? Er det blot et "parti for dårligt humør", som man ikke må kalde for nazister, så længe AfD "blot er højrepopulistisk", sådan som SPD's viceformand Olaf Scholz mener? Hvordan kunne fru Merkel blot have set mennesker med "fråde om munden" under disses sammenstød med AfD? Udgør AfD virkeligt "lyset for enden af tunnelen", fordi de benægter CO2-udstødningens påvirkning af klimaet, sådan som vicepræsident for Europäisches Institut für Klima und Energie og AfD-medlem Michael Limburg mener? Eksistensen af forskellige strømninger og deres pludselige valgfremgang får AfD til at virke egnet som en projektionsflade for de forskelligste forventninger og ønsker. Så hvad skal man mene om dette parti; hvor målrettet er dets program for de menneskers forhåbninger, der har stemt på dem? Er det farligt, eller kan det udvikle sig til noget farligt? Har det løsninger på tidens eksistentielle udfordringer såsom den eskalerende fare for en ny og denne gang termonuklear verdenskrig, eller den akutte fare for et nyt finanssammenbrud inden for den transatlantiske sektor, denne gang endnu mere dramatisk end 2008, eller for at nævne noget, som AfD allerede har udtalt sig om – har det en løsning på flygtningekrisen? Da enhver ansats til strategisk tænkning er udelukket hos dette parti allerede ud fra dets selvforståelse, ligger det fuldkomment fjernt fra dets tænkning at kunne definere en løsning for at overvinde krigsfaren. Og da det selv er fuldstændigt fanget i en blanding af traditionel liberalisme

og østrigsk skole, har det ingen analytiske forudsætninger for at erkende krisens omfang, for slet ikke at tale om noget begreb om, hvordan det transatlantiske finanssystems systemiske krise skal kunne overvindes. Og selv ved ét af de emner, hvor AfD mener at kunne score point, nemlig ved flygtningekrisen, er det himmelråbende inkompetent. Hvem mener og foregiver, at de kan løse den største humanitære katastrofe i efterkrigstiden ved at bruge pigtråd og anvendelse af skydevåben mod flygtninge ved grænserne, når der i de næste år vil flygte mange hundrede millioner mennesker for krig, hungersnød og epidemier, hvis årsagerne til flugten ikke fjernes? En sådan bilder sig selv og andre noget ind – helt bortset fra den hæslige tankegang, der gør sig gældende hos ophavsmændene til den slags forslag.

Enhver bedømmelse af dette parti må begynde med de årsager, der ligger til grund for dets pludselige fremmarch. Disse ligger i det så godt som fuldstændige svigt hos politikerne i EU, hos regeringen i Berlin og hos de etablerede partier, der i længere tid har bibragt stadig større dele af befolkningen det indtryk, at der i sidste ende ikke er nogen instans, der bekymrer sig om deres interesser, eller som de kan henvende sig til. Og så længe dette ikke indrømmes eller afbødes, vil de såkaldte folkepartier fortsætte med at skrumpes ind. Fru Merkel har godt nok nu og da sagt, at man bør beskæftige sig med årsagerne til flygtningekrisen, men hun har intet gjort, hverken angående Bush- og Obamaregeringernes på løgne baserede krige i Irak, Afghanistan, Libyen, Syrien og Jemen – der er den ene årsag til flygtningekrisen – eller hvad angår den anden årsag: Den internationale Valutafonds, IMF's, kreditpolitik over for Afrika, der forhindrer enhver økonomisk udvikling. Og som følge deraf forbliver både årsagerne såvel som ethvert tilløb til virkelige løsninger ubegribelige. Og derfor sympatiserer stadig flere borgere med AfD's forenkede, inkompetente og dybt umenneskelige forslag.

Jo flere kompetencer og dermed jo mere ansvar den tyske regering og forbundsdagen har overladt til et

uigennemskueligt, sjælløst bureaukrati i Bruxelles gennem alle traktaterne fra Maastricht til Lissabon, des mere stiger følelsen af hjælpeløshed, hvilket giver sig udtryk i en yndlingssætning hos tyskerne: "Man kan jo så at sige ikke gøre noget som helst!" Og dertil kommer indtrykket af, at partisystemet ikke giver den enkelte nogen som helst indflydelse på politik i al almindelighed, fordi reglerne for opstilling af kandidater samt partidisciplinen underligger en total topstyring. Og at denne kontrol vedvarende udøves til gunst for de finansielle interesser og til skade for almenvellet, og at som følge deraf de rige bliver stadig rigere og de fattige stadig fattigere, det er en erfaring, man især har gjort efter 2008 og efter de gentagne redningspakker. Das Handelsblatt offentliggjorde for nylig dokumentation for, hvad man hele tiden har vidst: 95 % af redningspakkerne til Grækenland, tilgår de europæiske banker. Hartz 4, den kolde ekspropriation af uskyldigt arbejdsløse mennesker, floppet med Riester-renten, fattigdommen i alderdommen, stigende omkostninger og dårligere omsorg i sundhedssektoren, manglen på betalelige boliger, svindende sikkerhedsfølelse, ikke mindst på grund af personalenedskæringer hos politiet, følelsen af at være ladt alene ved mødet med andre, uforståede kulturer, følelsen af at blive manipuleret med af massemedierne, af at ens egen regering ikke gør noget for at beskytte mod ind- og udenlandske tjenesters totale overvågning, fornemmelsen af, at regeringen forfølger en konfrontationspolitik over for Rusland og Kina styret af USA og Storbritannien, hvad der fremmaner fare for en ny krig – denne liste kunne godt forlænges yderligere. Det samlede resultat af alt dette er, at flere og flere mennesker ikke længere føler sig repræsenterede af de etablerede partier. Og dette er ikke blot tilfældet i Tyskland, men i de fleste stater i Europa, ligesom i USA – tænk bare på Donald Trump. I Tyskland viser udviklingen meget tydelige paralleller til situationen i 20'erne og 30'erne. Versaillestraktatens skylddiktat var principielt det samme som EU's skyldkorset, der nu om dage sætter de profitgrådige kasinobankers

interesser over almenvellet, hvad enten det drejer sig om Grækenland eller om Tyskland. Forskellen mellem Brüning og Schacht på den ene side og Schäuble og Draghi på den anden angår kun det ydre, ikke det indre. Det er næsten en lov, at der som følge af en meget lignende frustration og usikkerhed vil opstå tilsvarende politiske og sociale bevægelser, der kun er anderledes i deres ydre fremtoning.

Og ligesom dengang er det nu til dags tydeligt at se forskel på de mange mennesker, der rodløse og bedragne løb efter dem, der lovede enkle løsninger i ideologiske indpakninger, og så de geopolitiske interesser, der trak i trådene og forstod at udnytte den sociale gæring for deres egne formål.

Det grundlæggende begreb for den udvikling, der både karakteriserer udviklingen op mod første verdenskrig såvel som perioden mellem verdenskrigene, og som også i dag beskriver processerne i USA, i Europa og netop også i Tyskland, hvad AfD angår, er den fortsatte tradition for Den konservative Revolution. Det drejer sig her om den bevægelse, der er rettet mod "ideerne fra 1789", altså ideerne fra den franske revolution og endnu mere fra den mod Leibniz orienterede amerikanske revolution, de universelle menneskerettigheder og et menneskebillede, der opfatter mennesket som i stand til at udvikle sig frem mod grænseløs fuldkommenhed. Og dengang som nu er denne konservative revolution, som for eksempel sådanne "højreintellektuelle" som Götz Kubitschek udtrykkeligt beråber sig på, ikke nogen homogen verdensanskuelse, men udgøres af et bredt spektrum af "folkebevægelser", "nationalrevolutionære" og alle mulige beslægtede ideologier, der dog altid ser tilbage mod fortiden og forfægter en rent biologisk opfattelse af menneskeheden.

For at sige det med det samme: Hvis vi har lært noget som helst af historien, så bør vi betragte de forskellige måder, som USA og Europa brugte til at komme ud af 30'ernes depression og økonomiske og finansielle krise. I Amerika satte Franklin D. Roosevelt en stopper for den kasinoøkonomi, der var ansvarlig for krisen, med Glass/Steagall-loven om adskillelse mellem bankerne, med genindførelse af det kreditsystem, der

gik tilbage til Alexander Hamilton, Reconstruction Finance Corporation, med Tennessee-dals-programmet og senere med Bretton-Woods-systemet og dermed med en politik, der bragte Amerika ud af krisen og gjorde det til den stærkeste økonomiske magt. I Europa derimod slog forskellige former for fascisme sig igennem, lige fra Mussolini til Franco, Pétain og Hitler.

Det er en slags ironi fra historiens side, at det i dag er Kina, der virkelig gør Roosevelts tradition med sin politik for den nye silkevej, medens Amerika befinder sig i Wall Streets greb og er vendt tilbage til opskrifterne fra 30'erne fra Europas pulterkammer. Tyskland befinder sig stadig på vippen, og det er endnu ikke afgjort, hvilken vej vi slår ind på.

Fortsættelse følger

RADIO SCHILLER den 17. maj 2016: De nordiske lande skal ikke indrulles i Obamas konfrontationspolitik imod Rusland

Med formand Tom Gillesberg

Hvad skal der til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme?: LaRouchePAC fredags-webcast den 6. maj 2016

Et uddrag:

Ogden: I løbet af en tidligere diskussion med Lyndon LaRouche snakkede vi også om dagens institutionelle spørgsmål, som lyder: »Hr. LaRouche, vær venlig at fremlægge dine anbefalinger om, hvordan man opbygger de institutioner og strukturer, der skal til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme, i et samarbejde mellem USA, Kina, Rusland og Europa. Hvilken form for organisering og politik kan du anbefale, og hvilken rolle tror du FN kan spille i en sådan indsats?«

Steinberg: Efter vores diskussion med Hr. LaRouche og Fru Zepp-LaRouche, som fandt sted for nogle få timer siden, vil jeg svare, at det første der må gøres, er at fremlægge en præcis redegørelse for, hvor den globale terrorisme har sin oprindelse. Og det har den i London – Londonistan – og i lande, der i stigende grad er blevet simple håndlangere for det Britiske Imperium og dets politik. Saudi-Arabien er en sådan håndlanger. Det har landet været i hundrede af år. Men i særdeleshed siden al-Yamamah aftalen fra 1985 har der været en britisk-saudisk organisation, der har ophobet store pengesummer, øremærket til at understøtte terrororganisationer som al-Qaeda og aflæggeren ISIS. Prøv engang at se på Sydamerika og Mexico, ødelagt af narko-terrorisme, og bemærk så, hvordan London har været centrum for den internationale narkohandel og de terrororganisationer, der er sprunget frem deraf. Hvis man ikke starter med at sige sandheden omkring

terrorismens natur, omkring dens oprindelsessted; hvis man ikke våger at angribe det britiske og det saudiske monarki, så kan der ikke opstå et solidt grundlag for den form for samarbejde, der er nødvendig.

Det er klart at de fire ledende nationer, USA, Rusland, Kina og Indien alle er konfronteret med denne Angelsaudiske terrortrussel. Og for så vidt som disse nationer ikke samarbejder omkring udformningen af en entydig handlingsplan, der involverer nedlæggelsen af de britiske oversøiske finanscentre, der stiller finanserne til rådighed for terrororganisationerne, er der intet grundlag for sejr. Hvis disse lande går sammen – for hvilke FN's sikkerhedsråd ville udgøre den perfekte platform – kan der føres en succesfuld krig mod den form for terrorisme, der udfolder sig globalt i dag. Og det er en afgørende del af den krig, der allerede er undervejs.

Og så er der selvfølgelig det mere langsigtede spørgsmål omkring, hvordan man skaber en tilstand hvor mennesker ikke har noget incitament til at gå med i den slags terrororganisationer. Det spørgsmål ligger implicit i Kinas politiske projekt kaldet »Ét bælte, én vej«: Udviklingen af Asien gennem denne »Win-Win«-politik. Visse desperate politiske ledere i Europa – sågar i Tyskland – lufter ideen om en »Marshallplan«, der skal genopbygge Syrien og Irak. Det vil give flygtningene en mission, så de vil tage tilbage og hjælpe med at opbygge deres lande med en masse opbakning udefra. Og det er en del af den slags passende og holdbare antiterrorstrategi, der skal til for at skabe en langtidsholdbar løsning. Allerede tilbage i 1970'erne fremlagde Lyndon LaRouche en plan for at skabe fred og udvikling i Mellemøsten. Udgangspunktet var at en økonomisk udvikling af regionen var den mest effektive antiterrorstrategi. Ligeledes sagde LaRouche i kølvandet på Oslo-aftalen i 1993, at man blev nødt til med det samme at køre bulldozer og arbejdsmaskinerne i position og begynde at

genopbygge Gazastriben og Vestbredden og skabe et velstående område, hvor mennesker har en fremtid at leve for og se frem til.

Men nu har vi i stedet Saudi-Arabiens tyranni. Men over de seneste dage har vi set, hvordan Tyrkiets præsident Erdogan forsøger at etablere et brutalt diktatur i sit land og hvordan han afpresser Europa med truslen om at oversvømme Europa med endnu en omgang af flygtninge på flugt fra Syrien, Irak, Libyen og Afghanistan. Så der findes en holdbar og effektiv politik, men kun, hvis man tager tingene fra toppen og tager udgangspunkt i sandheden om, hvor terrorismen kommer fra. Således og kun således kan vi danne den rette form for sammenslutning af nationer, der samarbejder om et fælles mål. Og terrorismen kan overvindes, det er der ingen tvivl om, men ikke hvis udgangspunktet for processen er et svindelnummer.

Ogden: På den front så vi hvordan CIA-direktør, John Brennan, i TV-udsendelsen »Meet the Press« sidste søndag (1. maj) udtalte, at de 28 sider ikke vil blive offentliggjort af Obama-administrationen. Det viser med al tydelighed at USA ikke er klar til en alliance med Rusland, Kina og Indien, FN og Europa omkring en effektiv krig mod terror, men stadig bukker og skraber for den saudiske kongefamilie, som stod bag 11. september.

Putins afgørende intervention i Palmyra, foruden hvilken byen stadig ville være under ISIS' belejring, skaber en stærk kontrast og viser vejen for at overvinde terrorisme. Så måske kan du forklare, hvad dette viser om, hvor Obama-administrationens sande alliancer ligger.

Steinberg: Det er meget ligetil. Det Brennan sagde på nationalt TV i »Meet the Press« i søndags var præcist, hvad vi regnede med, at han ville sige. Og alt dette var forårsaget af den vedholdende mobilisering for at få offentliggjort de 28 sider, som LaRouches politiske aksionskomité (LaRouchePAC) har været hovedansvarlig for. Denne mobilisering har tvunget

Obama-administrationen til at bekende kulør og sige at den på ingen måde har tænkt sig at bryde med den Angel-saudiske alliance. Så længe Obama er præsiden og Brennan er CIA-direktør vil der være en beskyttelsesmur mod enhver form for afsløring af det Britiske Imperiums og Saudi-Arabiens rolle i terrorangrebet d. 11. september. Og naturligvis har FBI's topledelse været dybt involveret i at mørklægge denne sag. Hvis nogen troede at FBI på en eller anden vis havde skiftet identitet siden de mørke dage under J. Edgar Hoover, får de sig noget af en overraskelse. Den eneste forskel er, at teknologierne og ressourcerne, der er tilgængelige i dag, er langt mere vidtrækkende. Og det var daværende FBI-chef Robert Mueller, der personligt satte en stopper for, at de 28 sider blev offentliggjort.

Og så udtalte pressesekretæren for det Hvide Hus, Josh Earnest, tirsdag – han har ellers under pres fra de pårørende til ofrene for 11. september flere gange udtalt, at en i det mindste delvis offentliggørelse af de 28 sider ville finde sted indenfor de næste måneder – at han bakkede fuldt op omkring Brennans udlægning af sagen i »Meet the Press« udsendelsen og at der ikke ville blive nogen offentliggørelse. Og han løj så det drev, idet han gentog Brennans løgn om, at de 28 sider indeholder ubegrundede foreløbige ledetråde. Og det på trods af, at der er snesevis af saudiarabiske embedsmænd og politiske figurer, der er dybt involveret i at samarbejde med flykaprerne før angrebet d. 11. september.

Så USA befinder sig på sin vis i sandhedens time. Hvis I, det amerikanske folk, ikke kan gennemtvinge denne sag, hvis ikke vi kan få offentliggjort de 28 sider, så er det muligvis et tegn på at denne nation ikke længere har den moralske integritet, der skal til, for at overleve. Tilbage i 70'erne, da Vietnamkrigen viste sig som et monster, der åd USA op indefra, havde Senator Mike Gravel modet til at offentliggøre de såkaldte »Pentagon Papers« (Pentagons hemmelige dokumentation af USA's Vietnam-politik – red.) ved at læse dem

højt fra talerstolen i senatet, og det ændrede historien. Og det er den slags øjeblikke vi lige nu befinder os i. Vi har brug for at nogen udviser samme mod i dag, som Mike Gravel gjorde dengang. For hvis mørklægningen af den Angel-saudiske hånd bag 11. september bliver tilladt at fortsætte meget længere, vil denne nation have opgivet det, der retfærdiggør nationens eksistens.

1. del: POLITISK ORIENTERING den 12. maj 2016: Forvent det uventede. Se også 2. del.

Med formand Tom Gillesberg

Video:

2. del:

Lyd:

Planlægger den amerikanske præsident Obama

en krig mod Rusland og Kina i august?

Af Alexander Hartmann, redaktør af "Neue Solidarität".

7. maj 2016 – Vil den amerikanske præsident Obama indlade sig på en militær kraftprøve med Rusland og Kina endnu før sin tilbagetræden? Den slutning må man drage, når man betragter de nyeste bestræbelser inden for amerikansk politik: Umiddelbart efter at det var lykkedes for USA's udenrigsminister John Kerry og Ruslands udenrigsminister Sergej Lavrov at forhandle sig frem til en udvidelse af våbenstilstanden i Syrien på grundlag af aftalen i Geneve, hvor der skulle oprettes et særligt, større kontor i Geneve med russiske og amerikanske militærpersoner og diplomater for at overvåge våbenstilstanden, blev Kerry – øjensynligt af Obama – foranlediget til offentligt at stille et ultimatum til den syriske præsident Bashar Assad: Dersom Assad ikke træder tilbage inden den 1. august, så vil USA "inddrage andre sider". I betragtning af, at USA allerede er ved at indsætte amerikanske soldater i Syrien uden den syriske præsidents godkendelse, må der øjensynligt være tale om en større militær indsats, der har det udtrykkelige formål at fremtvinge et regimeskift i Syrien. Og dermed står det klart, at Rusland og Kina, der begge modsætter sig et udefra påtvungent regimeskift i Syrien og selv er militært til stede der, skal stilles over for et valg om enten at lade Assad falde – eller at tage en direkte militær konfrontation med USA med i beregningerne. Og samtidigt fortsætter den militære opmarch og indkredsningen over for Rusland og Kina med at skride fremad "som en damptromle", sådan som BüSo's forkvinde Helga Zepp-LaRouche understregede det den 4. maj på sit internetforum.

Afgørende er tiden frem til NATO-topmødet først i juli, hvor skabelsen af NATO's faste troppetilstedeværelse i Baltikum skal godkendes af NATO's medlemsstater.

Disse enheder skal ikke udstationeres permanent, men indsættes i skiftende hold – ligesom i krigsområder. UN News citerede en ubenævnt militær talsmand: "Vi går fra gensidig hjælp over til afskrækning og fra gensidig hjælp over til opstilling til kamp." Det samme gælder også for de amerikanske troppeoverførsler til Filippinerne. USA's regering har allerede anmodet kongressen om en firdobling af midlerne til den amerikanske troppeindsats i Østeuropa, og den har – både gennem forsvarsminister Ashton Carter såvel som gennem general Philip Breedlove, den hidtidige overkommandoindehaver over USA's tropper i Europa, og dennes efterfølger general Curtis Scaparrotti, som Carter overdrog kommandoen til den 3. maj i Stuttgart – også gjort det ganske klart, at den betragter Rusland og Kina som sine vigtigste fjender.

Øjensynligt er præsident Obama ude på at gennemtvinge en "endegyldig løsning" af syriensproblemet efter sit eget sind, før han forlader embedet. Det er muligt, at dette set fra Obamas synsvinkel blot er ét stort blufnummer, hvormed han vil bevise over for sig selv og resten af verden, hvem der er "herre i huset" – men hvis Obama skulle gå hen og forregne sig her, så kommer der til at blive en kernevåbenkrig mellem supermagterne. Det er på høje tid, at de fornuftige kræfter i de vestlige regeringer og parlamenter endelig tager sig sammen til at forhindre Obama i at udføre sådanne forrykte dumheder, for det farlige ved ultimatummer er, at de ofte frembringer en situation, hvor ingen af parterne længere kan trække sig tilbage.

Det er klart, at selvom Rusland og Kina samtidigt strækker hånden frem mod Vesten for en fornuftig samarbejdspolitik, kan de overhovedet ikke gøre andet end at reagere på den vestlige opmarch med selv at opruste og med forhøjet kampberedskab. Således meddelte Rusland for eksempel, at det som reaktion på NATO's oprustning i Østeuropa ville opstille tre nye divisioner, hver på 10.000 mand i løbet af året i sine vestlige og sydlige militærområder. Og det er ikke blot USA,

der arbejder febrilsk på at modernisere sine atomvåben; Rusland og Kina gør nøjagtigt det samme.

Den nye Operation Barbarossa

Helga Zepp-LaRouche sammenligner NATO's opmarch i Østeuropa med "Operation Barbarossa", Det tredje Riges troppeopmarch for at overfalde Sovjetunionen, og begrundede denne påstand på sit internetforum. Efter Obamas besøg bekendtgjorde forbundskansler Merkel, at 250 tyske soldater straks skulle deltage i NATO's bataljoner i Baltikum. I Rusland genopvækkes erindringerne om Den store Fædrelandskrig kraftigt her for tiden, "og når tyske soldater så her bare 71 efter afslutningen på anden verdenskrig udstationeres lige op til den russiske grænse i forholdsvis højt kampberedskab, så kan jeg meget vel forestille mig – ja, jeg føler mig fuldstændigt sikker på det – at det vil fremkalde virkeligt stærke følelser i Rusland. Hele NATO's politik er jo i grunden ikke andet end en indkredsning af Rusland og af Kina."

Når man betragter den samlede strategi – lige fra sanktionerne mod Rusland over forsøgene på at iscenesætte farverevolutioner og til den oprustningsspiral, som Rusland og Kina er tvunget ind i – så bør det være klart, at dette sker med den hensigt at frembringe regimeskift. Det spørgsmål forbliver ubesvaret: "Hvorfor skal atomvåbnene moderniseres? Alle amerikanske atomvåbenlagre skal moderniseres, de taktiske atomvåben B61-12 i Tyskland – det er angrebsvåben. Og hvad skal russerne mene om det?"

En offentlig debat savnes

Frem for alt kritiserede hun, at der hidtil ikke har fundet nogen offentlig debat sted omkring disse ting:

"Der er ikke engang nogen i Tyskland, der vover at udtale sig om sanktionerne – bortset fra med en tilbageholdende kritik. Men en debat om hele den militære dimension mangler egentlig fuldstændigt. Og det er virkeligt en skandale. Jeg mener, at

vi virkeligt behøver en dramatisk ændring af vor politik, for vi skal selv bestemme over vore egne interesser i Tyskland og hele Europa. Bliver vi draget med ind i sådan en krig? ... Skal vi virkeligt lade os drive ind i sådan en konfrontation, så at sige i ly af USA, der virkeligt sætter Tysklands eksistentielle interesser på spil? For hvis uheldet er ude, så ophører Tyskland med at eksistere.”

Det egentlige motiv

Det virkelige motiv bag konfrontationspolitikken over for Rusland og Kina, understregede hun, ligger i forhandlingerne om frihandelsaftalerne TPP (med de asiatiske nationer) og TTIP (med Europa), som USA's regering vil gennemtrumfe endnu før Obamas afgang. Dette demonstreredes af et indlæg fra præsident Obama i Washington Post med den megetsigende overskrift: "Amerika – og ikke Kina – fastsætter reglerne." "Heri siger han, at Sydasiens og Sydøstasiens udvikler sig med rasende fart, og vi – USA – kan ikke tillade, at Kina fastlægger reglerne, for det gør vi! Og dermed har han egentlig lukket katten ud af sækken. For også ved den førmtalte militære oprustning og ved konfrontationsscenerne drejer det sig egentlig kun om én ting. Såvel ved TPP, TTIP som ved NATO's oprustning over for Rusland og naturligvis også i Det sydkinesiske Hav, i Korea, i hele den militære dimension, drejer det sig kun om ét enkelt tema – og det er at forsvare USA's enevældige position med alle midler.”

I Det sydkinesiske Hav drejer det sig med sikkerhed ikke om et par klippeøer, og den frie sejlads er heller ikke krænket blot en eneste gang, det er alt sammen blot grov propaganda. Tværtimod ønsker Obama at konsolidere "USA's krav om overherredømme over Stillehavet og sandsynligvis også snart over Det indiske Hav, det vil sige over alle verdenshavene... Det drejer sig om at opretholde den unipolære verden." Men det er så at sige fortid nu, for den er holdt op med at eksistere. "Asien stiger opad, Kina udvikler sig, andre asiatiske stater, Indien, det, som før kaldtes for tigerøkonomierne, udvikler

sig med rasende fart." Kinas regering har reageret meget køligt på Obamas artikel ved at slå fast, at handelsreglerne ikke skal fastsættes af ét land, men af alle de inddragne nationer. Og under et møde i Australien, hvor det drejede sig om den kinesiske handelsaftale, deltog 15 lande, "der øjensynligt fandt de af Kina foreslåede betingelser for langt mere attraktive end TPP, der egentlig kun har til formål at holde Kina udenfor."

Thukydid-fælden

Men det afgørende punkt er dog, "at alle imperier i historien er gået under som følge af at have forstrakt sig... USA har forstrakt sig her for tiden, de økonomiske tal er katastrofale – både hvad angår tallene for arbejdspladserne og tallene for den produktionsstigning, der i de sidste fem år har været nul eller endnu lavere. Det vil sige, at USA's fysiske økonomi skrumper mere og mere ind, og banksektoren er naturligvis blot en kæmpeboble, der har det endnu værre end i 2008 og truer med at eksplodere – ligesom i Europa."

Hun fortsatte: "Med andre ord, så er dette en politik, der ikke er holdbar, og det gør den også så farlig." For der er kræfter i den transatlantiske sektor, der reagerer således på denne udvikling i Asien, at de er ved at gå i den såkaldte Thukydid-fælde, som den tidligere amerikanske generalstabschef flere gange har advaret om, nemlig konflikten mellem Athen og Sparta i det klassiske Grækenland, som Thukydid beskrev, "hvor den ene parts opstigning førte til den anden sides krigsførelse og dermed startede den peloponnesiske krig, der i sidste ende førte til det klassiske Grækenlands undergang." Det er noget, der i dag i brintbombernes tidsalder, og hvor der er tale om overgang fra afskrækning til kampberedskab og mobilitetstilstand for tropperne, er ekstremt bekymrende. "Jeg har sagt det så tit: Vi behøver en offentlig debat. Hvor er Tysklands interesser henne? Tysklands interesser er netop ikke fremmedfjendtlighed eller "lukkede grænser", for den eneste måde Tyskland kan sikre sin eksistens på længere sigt er ved

at indlede et nyt paradigme og deltage i det med andre stater, frem for alt med hele Eurasien, der så i fællesskab kan løse de problemer, der berører os alle: Det nære og mellemste Østens fuldstændige ødelæggelse og den frygtelige situation i Afrika. Og den eneste mulighed, vi har for at slippe ud af alle de konflikter, er den, at vi sammen med Rusland og Kina udbygger Den nye Silkevej til en Verdenslandbro.”

RADIO SCHILLER den 9. maj 2016:

Koncerten i Palmyra, Syrien: Putins seneste flankemanøvre

Med formand Tom Gillesberg:

```
<iframe width="100%" height="450" scrolling="no"
frameborder="no"
src="https://w.soundcloud.com/player/?url=https%3A//api.soundc
loud.com/tracks/263241683&auto_play=false&hide_related
=false&show_comments=true&show_user=true&show_repo
sts=false&visual=true"></iframe>
```

RADIO SCHILLER den 4. maj

2016: NATO's optrapning langs Ruslands grænser// CIA-chefens udtalelser om de 28-sider om Saudi-Arabiens rolle den 11. september 2001

Med formand Tom Gillesberg

NATO's nye »Operation Barbarossa«: Hvad har det tyske forsvar mistet i Litauen? af Helga Zepp-LaRouche

30. april 2016 – Betragter man NATO's forskellige aktiviteter over for Rusland såvel som de amerikanske styrkers over for Kina, så får man et billede af en politik, der er lagt an på indkredsning og provokation, og som i sidste ende egentlig kun kan munde ud i den store katastrofe. At lige netop den tyske regering nu vil udstationere tyske soldater som en del af NATO's tusinde mand store bataljon i Litauen – 71 år efter Hitlers tilintetgørende nederlag under hans vanvittige felttog mod Sovjetunionen – det er en skandale.

Efter at præsident Obama allerede inden sit sidste besøg i Hannover havde tilkendegivet, at han ville kræve et større militært engagement og større økonomiske bidrag fra Tysklands side, havde forbundskansler Merkel intet bedre at tage sig til end »bag lukkede døre« at forsikre Storbritanniens, Frankrigs og Italiens regeringschefer på det såkaldte minitopmøde med præsident Obama i Hannover, at det tyske militær nok skulle bidrage til NATO's fortsatte østeksponering. Endegyldigt skal denne mission med skiftende, kort udstationeret mandskab vedtages på det kommende NATO-topmøde i Warszawa i begyndelsen af juli, hvor en hel række yderligere offensive forholdsregler ligeledes skal sættes i gang mod Rusland.

På sikkerhedskonferencen i Moskva, der lige har fundet sted, advarede den russiske NATO-gesandt Alexander Grusjko om konsekvenserne af NATO's konfrontationspolitik på dennes østflanke som for eksempel den såkaldte permanente tropperotation (hvoraf de tyske tropper kun skal udgøre en del), den fortsatte udstationering af tunge våbensystemer i forskellige østeuropæiske stater, uafbrudte manøvrer, vedvarende overvågning af luftrummet, og forstærkning af flådeenhederne i Østersøen og Sortehavet. Under den sidste episode i Østersøen, hvor russiske kampfly fløj hen mod amerikanske krigsskibe, der befandt sig godt 120 km fra den russiske enklave Kaliningrads kyst, påberåbte man sig fra amerikansk side den såkaldte »anti access/area denial« (A2AD) og hævdede, at Rusland forhindrer den frie adgang til militær hjælp til De baltiske Lande – hvor det i virkeligheden drejede sig om at stille spørgsmål ved Ruslands ret til at forsvare sig selv i umiddelbar nærhed af sine egne grænser.

Noget andet, der forberedes, er militære brigader, der skal sammensættes af tropper fra Bulgarien, Rumænien, Ukraine såvel som Litauen og Polen. Også udbygningen af det amerikanske raketforsvarssystem i Østeuropa fortsætter uforstyrret, selv om enhver begrundelse om, at dette forsvarssystem skal tjene som værn mod iranske raketter, er faldet bort med »P5+1«-aftalen med Iran. Det er nu helt klart, at det skal tjene til at udslette Ruslands mulighed for gengældelsesangreb.

Det kan kun forklares som et eksempel på kollektiv lammelse og hukommelsestab, at så godt som ingen i Tyskland stiller det spørgsmål, hvorfor Obamaadministrationen i de kommende år vil give en billion dollars (!) til at modernisere det samlede amerikanske kernevåbenarsenal – indbefattet de i Tyskland udstationerede taktiske kernevåben B61-12 – for (sammen med stealth-fly) at gøre det mere »indsatseegnet«, sådan som det for nylig fastsloges under en høring i det amerikanske senat af fru senator Feinstein. Alt dette finder stadig sted i et miljø, som militæranalytikere som Ted Postol eller Hans Kristensen betegner som farligere end højdepunktet af den kolde krig, altså Kubakrisen, hvilket fik personligheder som Mikhail Gorbatsjov og den afdøde Helmut Schmidt til for ikke særligt lang tid siden til at advare mod en tredje verdenskrig.

Denne gang går fru Merkels og de karrieresyge militærpersoners imødekommende, vasalagtige troskab for vidt. Tysklands øgede deltagelse i NATO's indkredsningstrategi over for Rusland, hvor NATO rykker helt frem til Ruslands grænser, og ikke omvendt – den russiske udenrigsminister Lavrov talte om et »beskidt forsøg på at stille sandheden på hovedet« – , sætter selve Tysklands eksistens på spil, idet der intet vil blive tilbage af landet eller dets indbyggere, dersom en atomkrig virkeligt finder sted. Og ingen kan overbevise os om, at fru Merkel, fru von der Leyen (den tyske forsvarsminister) og forsvarsledelsen overhovedet intet skulle vide om dette.

Oven i NATO-operationerne mod Rusland kommer de amerikanske stridskræfters ligeledes eskalerende provokationer over for Kina – hvor USA slår på »den frie sejlret i havet« i Det sydkinesiske Hav, selv om Kina ikke en eneste gang har forhindret denne – de hermed begrundede krænkende overflyvninger af det kinesiske territorium, de omstridte øer og rev, forsøget på at udnytte krisen omkring Nordkorea til at udstationere det mod Kina og Rusland vendte THAAD-raketsystem i Sydkorea, og udsendelsen af yderligere 250 amerikanske

specialtropper i Syrien uden tilladelse fra den syriske regering, uden mandat fra FNs sikkerhedsråd og uden den nødvendige bemyndigelse fra den amerikanske kongres, sådan som den amerikanske forfatning kræver det.

Alt dette er elementer af en yderst risikabel politik. Er den lagt an på at lokke Rusland og Kina i en fælde for at fremprovokere reaktioner, der så kan bruges som påskud for stort anlagte straffeaktioner? Drejer det sig om opmarch for et førsteangreb, der svarer til de forskellige doktriner såsom Prompt Global Strike eller Air-Sea Battle? Tror man virkelig i fuldt alvor, at udgifterne til en ny oprustningsspiral i kombination med farverevolutioner vil fremkalde regimeskift i Moskva og Beijing, fordi landenes befolkninger vil rejse sig mod Putin og Xi Jinping? Alle disse varianter er vanvittige. I alle tilfælde risikerer man at udslette menneskeheden i en verdensomspændende, termoneukleær krig.

Problemet er hveken Rusland eller Kina, men den neoliberale finanspolitik, der ligger til grund for en indbildt nødvendighed af at udvide den transatlantiske imperialistiske politik. Fastholdelsen af denne politik er i sidste ende grunden til, at der ikke er nogen, der taler om »årsager« til den flygtningekrise, der er resultatet af de på løgne begrundede krige i Sydvestasien, og af den politik, der har nægtet Afrika udvikling på grund af Den internationale Valutafonds berygtede kreditbetingelser. Det var denne politik, der åbnede en uudholdelig afgrund mellem rig og fattig i mange dele af verden, og som synes rede til at ofre alt til gavn for få og på manges bekostning på højrisikospekulationens alter. Og netop denne politik er håbløst bankerot, sådan som de lige så afsindige debatter om »helikopter-penge« demonstrerer.

Bare tanken om, at vi her 71 år efter det fuldstændige nederlag for nationalsocialisterne, der bragte uendelige lidelser over den russiske befolkning såvel som mange andre lande – ikke mindst vort eget – atter kan deltage i en

»Operation Barbarossa« mod Rusland, må tilbagevises med fuldt eftertryk, også i praksis. Når alle de for tiden planlagte optrapninger, indbefattet Ukraines og Georgiens tilbudte medlemskab som »associerede partnere« til NATO, hvilket Rusland for længst har betegnet som en rød linje – når det mulige NATO-medlemskab for Finland og Sverige og udsendelsen af enheder fra det tyske forsvar til Litauen besluttet på det kommende NATO-topmøde, så befinder vi os sandsynligvis på den direkte vej til Helvede.

Vi må benytte de to resterende måneder til at fremføre et alternativ, og et sådant er »Win-win«-samarbejdet med Rusland og Kina, uden hvilket intet af de problemer, der truer vor eksistens – krigsfaren, det truende finanskrak, flygtningekrisen eller terrorismen – vil kunne løses. Og vi kan ikke gøre det sande Amerika nogen større tjeneste end ved at stå fast på dette samarbejde.

Der er en udvej: Vi må sammen med Rusland, Kina og Indien udbygge Den nye Silkevej for at fremkalde en økonomisk opbygning af Sydvestasien og Afrika og for at genopbygge vor egen produktive økonomi; og vi må gøre det klart for Amerika, at vi ikke er rede til at begå selvmord for at opretholde et imperium, der for længst har forstrakt sig ved sin egen opførsel. Derimod indtager George Washingtons, Alexander Hamiltons, Abraham Lincolns, Franklin D. Roosevelts og John F. Kennedys Amerika en æresplads inden for den samlede menneskehed.

Ambassadør

Taksøe-Jensen

svarer på Schiller Instituttets spørgsmål under præsentationen på Københavns Universitet om sin udredning af dansk udenrigspolitik

(Desværre kom videobilledet ikke frem p.g.a. en teknisk fejl, men der er lyd.)

Ambassadør Peter Taksøe-Jensen præsenterede sin udredning af dansk udenrigspolitik på Københavns Universitet den 2. maj 2016. Schiller Instituttet stillede et spørgsmål, om at i stedet for at betragte Rusland som værende på den anden side, at vi burde samarbejde med Rusland og Kina, om at forlænge Silkeven til Mellemosten og Afrika, som en måde at forhindre terror, flygtninge, og en ustabil område. Ambassadør Taksøe-Jensen svarede således:

Jeg synes ikke – det er svært at ikke være glade for, at der er ført en fast politik overfor Rusland, når Rusland har besluttet sig for at ændre den europæiske sikkerhedsordning. Så at slå ind på et samarbejdspolitik nu, det vil ikke føre frem til, tror jeg, at vi vil få et mere sikkert eller stabil Europa end den politik vi har ført både i NATO og EU, og hvor Danmark har bakket fuldt op om det.

Men idéen om at prøve at udbrede vores samarbejde med Kina, og prøve at bygge økonomiske udvikling, og opbygge Silkevejen, det synes jeg bestemt giver mening, fordi hvis vi kikker på hvad der har bragt flest mennesker ud af fattigdommen, så har det været økonomisk vækst, og det synes jeg da er noget vi kan

bidrage med, som en del af vores formål. Det har også den positive afledte effekt at det også er [på denne måde] at vi bekæmper fattigdom.

POLITISK ORIENTERING den 28. april 2016

Dit valg: konfrontation eller samarbejde med Rusland og Kina?

Video: 2. del:

Lyd:

NYHEDSORIENTERING APRIL 2016: Seminar – Forlæng den Nye Silkevej til Sydvestasien og Afrika

Den 18. april 2016 afholdt Schiller

Institutttet og Executive Intelligence Review et seminar på Frederiksberg med deltagelse af repræsentanter fra ambassader, institutioner, erhvervsliv og interesserede samfundsborgere. Seminaret blev indledt med musik ... Derefter fremlagde Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og international præsident for Schiller Institutttet, et billede af den uhyggelige strategiske, finansielle og politiske krise verden befinder sig i, men præsenterede samtidigt det nye paradigme, der kan give menneskeheden en gylden fælles fremtid. Hussein Askary, Schiller Institutttets koordinator for Sydvestasien, præsenterede derefter en vision for de fantastiske muligheder, der er for at udvikle Sydvestasien og Afrika i forlængelse af Schiller Institutttets Verdenslandbro og Kinas program for Den Nye Silkevej. Sidste taler inden diskussionen var Hr. Abbas Rasouli fra Irans ambassade i Danmark, der i en tale om Silkevejen og Iran-faktoren fortalte om landets planer om at forbinde Europa og Asien. Videoer og lydfiler med musik,

*alle taler og dias findes på
www.schillerinstitut.dk/si/?p=12525.*

Download (PDF, Unknown)

RADIO SCHILLER den 25. april 2016: Barack Obama er en britisk agent

Med formand Tom Gillesberg